

Рисунок Мартин Шонгауер, XV век

„Защото се уповахме на живия Бог“ (1 Тим. 4, 10)

Послание на папа Бенедикт XVI към младите по случай XXIV световен ден на младежта (5 април 2009 г.)

Скъпи приятели,
На 5 април, неделята на Връбница, ние ще отпразнуваме на епархийно ниво XXIV световен ден на младежта. Докато се подготвяме за тази редовна годишна среща, с голяма благодарност към Господ си спомних за нашата среща в Сидни през юли миналата година - незабравима среща, по време на която Свети Дух обнови живота на многобройните младежи, пристигнали от целия свят. Радостта от празника и духовният ентузиазъм, изразени през онези дни, бяха красноречив знак за присъствието на Духа на Христос. А сега ние сме по пътя към международната среща, предвидена за 2011 г. в Мадрид, която ще има за тема думите на апостол Павел: „Вкоренени и утвърдени в Него и укрепени във вярата“ (вж Кол

2, 7). Именно имайки предвид тази световна среща на младите, ние желаем да направим заедно едно духовно пътуване, размишлявайки през 2009 г. върху твърдението на свети Павел: „Защото се уповахме на живия Бог“ (1 Тим. 4, 10), а през 2010 г. върху питането на богатия младеж към Исус: „Учителю благий, какво да сторя, за да наследя живот вечен?“ (Мк. 10, 17).

Младостта - време за надежда

В Сидни нашето внимание беше концентрирано върху това, което Свети Дух казва днес на вярващите и по-специално на вас, младите. По време на литургията за закриване на срещата аз ви насърчих да се оставите да се уподобите чрез Него, за да бъдете посланици на Божията любов, способни да изградите едно бъдеще с надежда за цялото човечество. Въпросът за надеждата в истината е в центъра на живота ни като човеш-

ки създания и на нашата мисия като християни особено в нашето съвремие. Всички ние чувстваме нуждата от надежда, не от някаква си надежда, но от една солидна надежда, изпълнена с доверие, както поиска да го подчертая в енцикликата *Spe salvi*. Младостта специално е време за надежда, тъй като тя гледа към

На стр. 8

Мълчаливият свидетел на Възкресението

Никой човек не е бил очевидец на самия момент на възкръсването на Тялото на Исус, което преди полагането в гроба е било обвито в лено платно с дължина 4 м и 36 см и с ширина 1,10 м. Тази гробна плащаница е служела като постеля, покривало и кърпа (*sodara*) и е обвивала главата и цялото тяло - с едната половина отдолу, а с

Възкресение Христово

Епископ Христо Прошков,
апостолически екзарх

Когато на Велики петък Исус изрече „Свърши се“, всички мислеха, че това беше краят, но всъщност това не беше краят, а едно ново начало. В тишината на ранното утро на първия ден от седмицата, когато Мария Магдалина и другата Мария отидоха на гроба на Исус, за да помажат тялото - както е обичаят за всички, изведнъж силен трус ги стресна също както в петък при смъртта. А един ангел им рече: „Няма Го тук.“ И както тайната на кръста и смъртта е отвъд човешките възможности и е необходима вярата, така още повече възкресението е по-силно от човека и предизвиква страх. Ето защо ангелът, който им се яви, казва още: „Не се страхувайте.“ Човешко е да се страхуваш, но имаш право да вярваш. Ако си

следвал Христос с толкова любов както жените докрай, до Голгота, не можеш да загубиш вярата си и надеждата. По същия начин Петър и Йонан, на които те известяват, тичат с всички сили към гроба. С всички сили означава с всичката вяра, надежда и цялата любов, която имат в Него. И все пак Исус е изчезнал. Гробът е празен. Значи наистина Той е „знак на противоречие“. Да се вярва ли в Него, или да се отхвърли?

Да помислим... Ако гробът е празен, цялата наша вяра и надежда се базират на един изчезнал труп. И тогава няма място за обич. Войниците, които пазеха гроба, са уплашени за самите себе си. Те докладват, че гробът е празен и получават човешка „утеха“.

На стр. 2

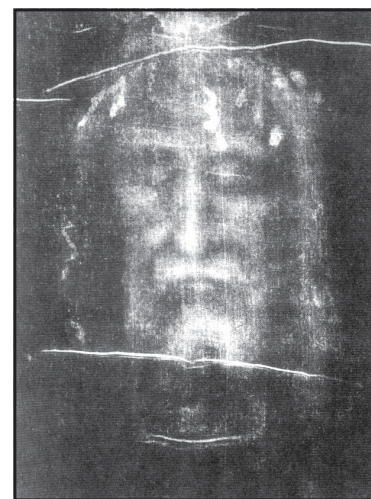
Среща за борба с трафика на хора организира „Каритас“ - Русе

На 24 февруари 2009 г. в католическата катедрала „Свети Павел от Кръста“ в Русе се проведе областна интердисциплинарна работна среща, посветена на местни и регионални практики в работата по прилагане на Закона за борба с трафик на хора и Закона за защита от домашно насилие, на пряката работа с жертви и профилактиката на двата феномена.

В срещата взеха участие представители на „Каритас“ - Русе, на националния офис на „Каритас“ - България, фондация „Център Надя“ - клон Ру-

се, институциите Областна дирекция на полицията на МВР, РД „Социално подпомагане“, дирекция „Социално подпомагане“ и отдел „Закрила на детето“ от областта, на Държавната агенция за закрила на детето, ДАНС, съда, прокуратурата, Гранична полиция, общопрактикуващи лекари в областта, неправителствени организации от града, местната комисия за борба срещу противообществените прояви на малолетните и непълнолетните. Участваха също енорийският свещеник

На стр. 2

На стр. 9

Възкресение Христово

От стр. 1

Всъщност с това те свидетелстват за странното събитие, което се е случило. Но в страха си не могат да вярват, още по-малко да се надяват и да обичат. Няма кураж да го нарекат възкресение, защото се страхуват. А там, където има страх, няма вяра, а където няма вяра, остава място за лъжата и лицемерието. И тогава наистина гробът е празен. Ужасно празен. Така в продължение на десетилетия един атеистичен режим искаше да ни докаже, че гробът е празен и няма нищо. Така и днес търговците на лъжата около празния гроб са го превърнали в средство за печалба. Така от празния гроб се раждат фалшиви пророци, които погубват човешки души.

Днес ние сме част от голямото семейство, което се нарича Европа. Тази Европа, която за съжаление не желае да признае своята християнска принадлежност и сякаш и тя повтаря днес: „Откраднали са Господа и не знаем къде са го сложили“ (срв. Йоан 20, 2). Но на тези, които Го обичат и вярват в Него и не престават да се надяват на Него, Исус се открива. Така беше с жените мироносици. Така за Петър и Йоан празният гроб бе свидетелство, че Той наистина е възкръснал, както беше казал. За

2

ИСТИНА
VERITAS

Брой 4 (1425)
април 2009 г.

Тома самият Той беше извор на вяра. Днес светът също има нужда от знаци на истината, че Той възкръсна и е с нас. Там, където са двама или трима, събрани в Негово име, там е Той сред тях. Единството в Негово име е знак, че Той е с нас. Значи е възможно Той да бъде с нас през всички дни. Но при условие че ние сме с Него. Любовта също е знак - обичай Бог, обичай ближния си. Любовта винаги е била знак, че Христос е възкръснал и че помага на човека да се издигне над злото и да продължава да обича в Негово име. Първите християни бяха познати с това: „Вижте ги как се обичат.“

И в нашия личен живот верността на принципите е знак за възкръсналия Христос. Знаци са още и добротата, и прощката, и милосърдието. Който и знак да липсва, тогава остава празният гроб и че Исус не е възкръснал. Един езичник - стотникът под кръста, позна и повярва в Христос, признавайки: „Наистина този човек е Син Божи.“

Ако животът ни отговаря на вярата, че Исус е възкръснал, на надеждата, че Исус е възкръснал и е с нас през всички дни и всичко правим от любов към Него, мнозина около нас ще кажат за Него: „Наистина този човек е бил Син Божи.“ Можем ли и ние пред празния гроб да бъдем знак, че Исус наистина е възкръснал? Сигурен съм, да!

На всички честитя от сърце Христовото възкресение. Христос възкресе!

Великденски размишления

Вечерта на Разпети петък... „Твоята надежда, Мария, е единствената човешка светлина, която грее през тази нощ; малка светлина, но голяма надежда, надежда, съизмерима с Божия промисъл. Това е първият лъч на Слънцето, което се изкачва на хоризонта, вестта за Слънцето на правдата, което ще изгрее след няколко часа, Слънцето на Възкресението.“

Отец Мари-Йожен
Отец Мари-Йожен е един от най-видните представители на Кармила във Франция. Блестящ проповедник, основател на института „Богородица на Живота“. Най-известна е книгата му „Искам да видя Бог“. Изпитвал особена привързаност към светата Дева. Умира на Светли понеделник, 27 март 1967 г., в светлината на Възкресението.

„Бог не желае лениви души, обичащи себе си.

Душата, която обича Бог истински, не се оставя да бъде победена от леността в търсенето на Божия син.

Който не търси Христовия кръст, той не търси и славата Христова.“

Свети Йоан Кръстни

„Аз съм дълбоко убедена, че мярката за нашата сила да носим един кръст - бил той тежък или лек, е мярката за нашата любов...“

Нека в мен се изпълни само Твоята воля, Господи, по всички начини, които Ти желаеш. Ако исках това да стане сред изпитания и мъки - дай ми сили да ги понеса и ми ги изпрати. Ако това трябва да стане сред преследвания, болести,

На стр. 4

Среща за борба с трафика на хора организира „Каритас“ - Русе

От стр. 1

Валтер Гора, православният свещеник Стефан, представител на юридическия факултет на РУ, доброволци на „Каритас“ - Русе.

Изводите, около които се обединиха участниците, са, че и в двата закона както и в други нормативни рамки, отнасящи се до правомощията и дейността на различните институции, съществуват празноти, които следва да бъдат запълнени. На областно ниво също така липсват достатъчно и гъвкави услуги както за пострадалите от насилие, така и за насилниците. На практика за кризисно настаняване в Русе възможност предоставят три неправителствени организации, но критериите за достъп до услугата изискват официално настанителна заповед или направление от дирекция „Социално подпомагане“, а законовите рамки твърде често

не позволяват такива да бъдат издадени.

Извън Русе услуги за пострадали от трафик на хора и домашно насилие предоставя единствено БАСП, които са доставчик на здравни услуги.

В селата и малките общини домашното насилие и трафикът на хора продължават да бъдат често срещани престъпления.

Срещата бе част от дейността по проекта на „Каритас“ - Русе, „Популяризиране на възможностите за законова защита на жертвите на трафик на хора и домашно насилие и повишаване качеството и ефективността на предоставяните социални услуги“, финансиран от Българския фонд на Балканския тръст за демокрация. Партньор на проекта е фондация „Център Надя“ - клон Русе.

Йоана ТЕРЗИЕВА

Поклонничество в Рим

От 9 до 18 февруари поклонническа група от Католическата апостолическа екзархия, водена от отец Петко Вълв, посети Рим. Поводът бе Годината на свети Павел, обявена във връзка с честването на 2000 години от рождението на апостола. Това духовно пътуване се осъществява с пастирската грижа и благословение на апостолическия екзарх епископ Христо Проиков, който откликна на призива на папа Бенедикт XVI в святата година да се даде възможност за осъществяване на различни инициативи, посветени на двехилядния юбилей, с цел да се открият посланията и мисията на апостола. На 10 февруари сутринта групата участва в литургията, отслужена в базиликата „Свети Павел извън стените“, след което се поклонни на гроба на апостола и се помоли с молитвата, специално посветена на Годината на свети Павел. „Верую“, „Отче наш“ и „Радвай се“ казахме за намеренията на Светия отец. Поклонничеството ни продължи до „Три фонтани“ - мястото, където е посечен апостол Павел. В черквата се намират колоната, на която е обезглавен, и трите фонтана, които според преданието са избликли на местата, където е тупнала три пъти главата на светеца. Поседяхме в тишина, поклонихме се на светините и се помолихме с Господната молитва, а с молит-

вата, посветена на апостол Павел, измолихме неговото застъпничество. По този начин изразихме почитта си към този ключителен човек с неподражаем мисионерски дух и се поклонихме на неговата свята жертва, свидетелство на вярата му. В сряда бяхме на общата аудиенция с папа Бенедикт XVI, проведена в зала „Нерви“ (по името на архитекта) във Ватикан. Светият отец поздрави присъстващите. Беше прочетен откъс от посланието на апостола до Тит, а в традиционния катехизис, който папата прави, бе подновена темата за светите отци на Църквата. Като поклонници от Източната католическа църква се почувствахме особено, защото той се спря подробно на свети Йоан Лествичник, разглеждайки аскетичното учение на великия синайски сподвижник. В края на аудиенцията получихме папския благослов. В 13 ч бяхме поканени в Радио Ватикан, в българската секция. Посрещнаха ни Димитър Ганчев, Йорданка Отоне и Светлана. Те ни запознаха с дейността на българската програма, която има за цел да предоставя актуална информация за живота на Католическата църква и дейността на папата. Йорданка бе така любезна да ни покаже студиата на Радио Ватикан, където видяхме как се излъчва програмата на живо. Димитър Ганчев взе интервю от

младежите поклонници от нашата група с основния въпрос - с какво промени това поклонничество отношението ви към апостол Павел? Журналистите от българската програма изразиха своята радост и задоволство от нашето присъствие, защото се оказа, че сме първата поклонническа група от България. След радиото се отправихме към базиликата „Свети Петър“, където се поклонихме на гроба на апостол Петър както и на гроба на божия раб Йоан-Павел II. По-късно участвахме в литургията, посветена на Дева Мария Лурдска, тази година по-специално отслужена за болните и страдащите деца. В проповедта си папа Бенедикт XVI каза, че страданията на болните са част от кръста Христов и грижите за тях са израз на християнската любов и милосърдие и съпричастност на Христовите страдания. Помолехме се на гроба на блажен Йоан XXIII.

На следващия ден посетихме ватиканските музеи, като специално място и време беше отредено на Сикстинската капела и благодарение на изключително ерудирани лекции на отец Петко проникнахме до същността на творенията на световноизвестни майстори - художници, скулптори, архитекти, творили за Божия слава. Посетихме базиликата „Сан Джовани ин Латерано“. Интересното е, че тук

в 1300 г. Бонифаций VIII обявява първата юбилейна година и тогава над 2 млн. души идват на поклонение в Рим. Събитието е увековечено със стенопис на Джото, намиращ се на една от колоните в храма. Базиликата е катедрален храм на папата като епископ на Рим. Тук са проведени четирите латерански събора. В близост до нея е черквата „Scala Santa“, където измолихме бронецията на колене. Недалече от нея се намира базиликата „Santa Croce di Gerusalemme“, в която се съхраняват части от Светия кръст. В неделя в колежа „Русикум“ беше отслужена Златоустова литургия, след което бяхме любезно поканени на чай от енорийския свещеник Клод Рубине - приятел на България. В гръцкия колеж ни посрещна отец Нин, ректор на колежа, и имаме възможността да разгледаме библиотеката, където се съхраняват много ценни книги и ръкописи. Макар и за малко успяхме да се потопим в бароковия Рим с неговите черкви, фонтани, площади. Специално място отделихме на храма „La chiesa di Gesu“, където се пазят мощите на свети Игнаций Лойола, както и на стаите в римския колеж, в който е живял и служил. Тематично разгледахме черкви, в които има произведения на Караваджо. Посетихме базиликата „Свети Климент, папа рим-

ски“, за да се поклоним на гроба на свети Кирил. За нас, българите, едно от важните поклоннически места беше базиликата „Santa Maria Maggiore“, в която са били благословени славянските писмена от папа Адриан II. В чест на това събитие е поставена паметна плоча със светите братя Кирил и Методий. В последния ден видяхме храма „Santa Prassede“ с неговите великолепни мозайки - навремето част от гръцки манастир, в който са били отседнали Кирил и Методий. Посетихме и светилището на света Мария Горети в град Нетуно на брега на Тиренско море.

Така завърши нашето поклонничество, изпълнено с молитва, радост, преклонение. Бог да благослови онези, които ни съпътстваха духовно!

Росица МАРИНОВА

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор
свещеник Благобест
Вангелов

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Тел./факс 952-29-59,
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марко Георгиев
ISSN 0861-6450

Китай. Епископът на Пекин настоятелно е помолил управата на града да върне и възстанови черквата в столичния квартал Чангсиндон. Големият готически храм е построен преди 100 години и е конфискуван и използван за складове. Целият общински съвет единодушно е взел решение този забележителен храм да се възстанови напълно и да се предаде на Католическата църква.

Германия. Националното дружество на католическите дякони в страната е избрало нов председател - 51-годишния д-р Петер Хьофнер. Днес в Германия служат над три хиляди дякони, които са оградени с почит и уважение от Църквата и миряните. От 82-милионното население на страната над 35 милиона са католици и са най-голямата религиозна общност, която се обслужва от 73 епископи, 17130 свещеници, 32 хиляди монахини и 5600 монаси.

+++ На един от аутобаните в Рурската област до Дуисбург католици са откупили бензиностанция и са я превърнали в голям параклис с названието „Бензиностанция за душата“.

+++ Секретарят на епископската конференция епископ д-р Ханс Лангендорфер отново е призовал Турция да гарантира пълни религиозни свободи на всички християни, които пряко и косвено са подложени на преследване.

+++ Бившият говорител на Ватикан Хоаким Наваро Валс е заявил пред многоброен форум духовници, учени и общественици в Берлин, че дейността на папа Бенедикт XVI и неговото становище към льофевристите са много показателни, мъдри и заслужават голямо уважение.

Холандия. В град Харлем

две монахини близначки са отпразнували 95-ия си рожден ден и 75-годишния юбилей на общността си заедно с останалите над 100 монахини. От 12-милионното население на страната над 5 милиона са католици и са най-голямата организирана религиозна общност в страната.

Косово. С помощта на католическата организация „Реновабис“ свещеникът йезуит Валтер Ханел е построил голяма католическа гимназия, където ще се обучават над 500 ученици от всички религиозни общности на Косово. Тук има и пансион за бедни ученици. Колежът носи името „Свети Игнаций от Лойола“.

Португалия. На среща на обществени и религиозни организации в Лисабон португалският кардинал Жозе Поликарпо е предупредил за особена предпазливост при сключването на бракове - особено на християнки с мюсюлмани. Той е изтъкнал, че „те не признават други истини освен тяхната собствена истина“.

Виетнам. На 89-годишна възраст е починал архиепископът на Ханой кардинал Пол Йозеф Фам Динтунг. След смъртта му кардиналската колегия наброява 187 души, от които 111 са под 80-годишна възраст и имат право на конклав.

Испания. При посещението си в страната кардинал-секретарят Тарчизмо Бертоне е бил приет много радушно от крал Хуан Карлос и премиера Хосе Луис Сапатеро. Кралят и премиерът са поканили официално папа Бенедикт XVI да посети Испания и града светилище Сантяго де Компостела на 25 юли 2010 г. за юбилейните тържества. Светият отец посети страната през 2006 г. във връзка с V световна среща на католическите семейства във Валенсия. Освен това той ще гостува и през 2011 г. за Световната младежка среща. От 45-милионното население на Испания над 40 милиона са католици.

Русия. Председателят на епископската конференция епископ д-р Йозеф Верт е протестира пред руските власти и е настоял да се отменят „туристическите визи“ за католическите духовници - свещеници, монаси и монахини, които служат в Русия, и да им се осигури свободно пребиваване, за да изпълняват религиозните си функции. 56-годишният епископ Йозеф Верт е руснак от германски произход и е епископ на Новосибирск.

Белгия. Както в гражданското общество, така и в религиозните общности на страната официални езици са холандският и френският. След пенсионирането на настоящия архиепископ на епархия Брюксел-Мехелен кардинал Годфрид Даниелс - поради навършване на 75-годишна възраст, надеждите на миряните са, че неговият наследник също ще владее отлично двата езика. От 11-милионното население на Белгия над 8 милиона са католици.

САЩ. Епископската конференция започва мащабна кампания срещу изказването на Барак Обама за „правото на аборт“ и срещу подкрепящите го в Конгреса и Сената. Използват се всички електронни медии и пресата под мотото „Да защитим човешкия живот“. От 300-милионното население на страната над 80 милиона са католици и са най-многобройната организирана религиозна общност в САЩ.

Иерусалим. Общото събрание на католическите епископи в Светите земи остро е осъдило сатиричното предаване на израелската телевизия, отричащо ходенето на Исус Христос по Генисаретското езеро и девствеността на Мария. Епископите настояват и очакват публично извинение.

+++ Монс. Мануил Масалай - енорист на католическата общност в ивицата Газа, е заявил, че католиците и другите християни в този район настояват да се срещнат с папа Бенедикт XVI и лично да му изяснят ситуацията, в която живеят. Планирано е Светият отец да посети Йордания, Израел и Палестина от 8 до 15 май т. г. и да отслужи литургии в Аман, Иерусалим, Витлеем и Назарет на открито. Очаква се на литургиите да присъстват по 60 хиляди богомолци - католици от Светите земи, които ще бъдат превозвани с автобуси. Папата ще посети също мемориала „Яд Вашем“, Стената на плача, християнските светилища. Той ще се срещне и с ръководителите на страните.

Полша. Мащабна анкета е

Програма на службите за Страстната седмица и Великден, председателствани от папа Бенедикт XVI

5 април, Цветница

9.30 ч., площад „Свети Петър“ - благославяне на клонките, процесия и литургия

9 април - Велики четвъртък

9.30 ч., ватиканска базилика - литургия за мирото
17.30 ч., базилика „Сан Джовани ин Латерано“ - литургия за Тайната вечеря

10 април - Велики петък

17.00 ч., ватиканска базилика - литургия за страданията на Господ

21.15 ч., Колизеум - Кръстен път

11 април - Велика събота

21.00 ч., ватиканска базилика - Великденско бдение

12 април - Възкресение Христово

10.30 ч., площад „Свети Петър“ - литургия за Възкресение
12.00 ч., централен балкон на ватиканската базилика - благослов „Urbi et Orbi“

Часовете са дадени по италианско време.

установила, че 82 процента от поляците са силно вярващи, а 72 на сто заявяват, че Католическата църква е много важен фактор в техния живот. От 40-милионното население на страната над 38 процента са католици.

Франция. Католическата църква във Франция и правозащитни и обществени организации започват масови действия срещу законопроекта за осиновяване и отглеждане на деца от хомосексуални двойки.

Ватикан. Католическите библейски дружества посочват, че Библията е преведена на 2479 езика. Тя е най-превежданата и най-разпространена книга в света за всички времена. В Световния библейски съюз членуват 145 национални библейски общества.

+++ По случай първата годишнина от смъртта на Киара Любик (14 март) в целия свят са отслужвани възпоменателни литургии. Киара Любик е основателка на икуменичното общество „Фоколар“, разпространено в 182 страни в света с над 6 милиона последователи.

+++ От 3 до 7 март във Ватикан се проведе международна конференция на тема „Биологичната еволюция - факти и теории“. На нея са присъствали над 400 учени - природоизследователи, философи и богослови. Поводът за конференцията е 200-годишнината от рождението на Чарлз Дарвин и 150 години от неговия труд „Произход на видовете“.

+++ На обща аудиенция папа Бенедикт XVI е заявил, че „Католическата църква трябва да се нарича католическа, апостолическа и римска“.

+++ Американският кардинал Джеймс Стафорд - главен съдия във Ватикан, е заявил, че „големите банкери са виновни за глобалната финансова и икономическа криза и трябва да поемат пълната морална отговорност за това“.

+++ През 2009 г. папа Бенедикт XVI ще провъзгласи десет нови светци: 4 от Италия; 2 от Испания; по един от Франция, Белгия, Португалия и Полша.

+++ Председателят на еврейската общност в Рим Рикардо Пачифичи е бил приет от Светия отец. При задушевен разговор той е го е помолил да посети синагогата в Рим. Папата е обещал да направи това посещение през ноември. Първият папа, посетил римската синагога, е Йоан-Павел II през 1988 г.

+++ Папа Бенедикт XVI е назначил за членове на Конгрегацията за Източните църкви католическия патриарх на Иерусалим Фуад Туал, архиепископа от източен обред на Прешов (Словакия) Ян Бабек, етиопския архиепископ на Адис Абеба Берхан Йезус Демерев Суляфил и архиепископа от източен обред на Питсбърг (САЩ) Бейзил Майрън Скот.

Рубриката води Петър КОЧУМОВ

Ватиканският сайт в интернет предлага информация и на китайски език

От 19 март - литургичен празник на свети Йосиф, покровител на Универсалната църква - официалната интернет страница на Светия престол ще включва и китайска секция. Китайският, се казва в комюнике на Ватиканския пресцентър, ще бъде осмият език в сайта www.vatican.va след италиански, английски, френски, испански, немски, португалски и латински език. „Благодарение на новата услуга интернет навигаторите от цял свят ще имат достъп до словата на папата с традиционните и опростени китайски знаци.“

От 1998 г. Светият престол присъства на китайски език в сайта на Международната агенция Fides (www.fides.org) и от 1999-а - в сайта на Радио Ватикан (www.radiovaticana.org).

По Радио ВАТИКАН

3

ИСТИНА
VERITAS

Брой 4 (1425)
април 2009 г.

700 години от „папското заточение“ в Авиньон

На 9 и 10 март 2009 г. в Авиньон (Франция) бе отбелязана и тържествено чествана 700-тната годишнина от обявяването на града за седище и резиденция на папите и център цялото християнство. За това голямо тържество папа Бенедикт XVI е изпратил поздравително послание, в което между другото се казва: „Обичам Франция. Тя е първородна дъщеря на нашата Църква. Обичам френския народ. Упълномощавам вашия, френския кардинал Пол Пупар да ме представлява пред вас за тези празненства. Аз съм франкофон, vive la France!“

Църковните историци наричат това историческо събитие папско заточение. Причините за него са тогавашните размирни времена: несигурното политическо положение в Средна Италия и силното влияние и въздействие на френските крале върху папството,

Авиньон - папската резиденция

обявили се за „покровители и закрилници“ на папите. Крал на Франция по онова време е Филип IV (1285-1313). Първият папа, пристигнал в Авиньон през март 1309 г., е Климент V (1305-1314), французин. Той се настанява в кралските дворци, обитавани от принцове и графове, старо владение на Църквата. Следващите па-

пи са: Йоан XXII (1316-1334), италианец; Бенедикт XII (1334-1342), французин; Климент VI (1342-1352), французин; Инокентий VI (1352-1362), французин; Урбан V (1362-1370), французин; Григорий XI (1370-1378), французин. Така близо 70 години Авиньон е бил седище и резиденция на папите. Тогавашното китно цар-

ствено градче е имало едва шест хиляди жители.

Днес Авиньон е с над 90 хиляди жители, един модерен и цветущ град. Папските дворци, готическата катедрала, черквите, парковете, богатите музеи, местата за почивка и забавления са превърнали града в Югоизточна Франция в привлекателна туристическа и поклонническа дестинация. Той се нарежда в първата десетка на най-посещаваните обекти във Франция. Само папските дворци и градини заемат над 1600 хектара площ. Всяка година Авиньон се посещава от над 900 хиляди туристи и поклонници от цял свят. През него преминава живописната Рона с „ангелския мост“, възпяван от цялото франкофонство с известната песен „Sur le pont d'Avignon on y danse tout en rond“.

Веска КОЧУМОВА

Скъпи младежи
От 24 до 26 април в град Казанлък при отците салезиани се организира среща за младите над 15 години, които търсят своето призвание в живота.
Срещата се организира с участието на свещеници и сестри от грите епархии. Тема на срещата е „Бог и аз“.
Начало - 24 април, петък, 18 ч. Приключване - 26 април, неделя, на обяд.
Участниците да носят със себе си: Библия, теостер и химикалка, чаршафи. Цената е 10 лева.
Ако обичате, потвърдете участието до 19 април на адрес: Петр Цвркал, „Пейо Яворов“ 13, 6100 Казанлък или на тел.: 043162115; 0887006042 или email: cvrcal@anas.cz.
От името на екипа, който подготвя срещата
Отец Петр ЦВРКАЛ

На прага на благодатния юбилей

(Продължава
 от миналия брой)

На 7 февруари 1878 г., оплакван от цялата Католическа църква, папа Пий IX влезе в радостта на Господаря. Приключи най-дългият понтификат - поне до настоящия ден, в историята на папството. Погледната с очите на малверците, Църквата изглеждаше пред рухване, неспособна да възвърне позициите си, да удържи на атаките на злото, шестащо с развети знамена в душите и сърцата на милиони хора по света. Наистина тъжна, твърде тъжна истина. Тя обаче не е повод за отчаяние. Ние, които живеем с вярата в Христос, с тази вяра, която е „субстанция на надеждата“ („Spe salvi“, 10), приемаме, че тази тъжна истина е същевременно и извор на надежда във вярата. Нали нашето спасение е в надеждата,

както ни напомня папа Бенедикт XVI в енцикликата си от 30 ноември 2007 г., позовавайки се на апостол Павел (Рим. 8, 24).

В този смисъл е и констатацията на кардинал Бодрияр: „При смъртта на папа Пий IX папството представляваше победен благородник: всичко изглеждаше загубено с изключение честта на Христовия кръст.“ Да! Христовият кръст! Той осветява и сочи пътя, открит и начертан от блажения Пий IX. Този път не запустя, не потъна в бурени. Напротив! Той постави началото на нов път, превърнал се в магистрала, по която шества едно силно, сияйно и добротворно присъствие на Католическата църква в съвременния свят, присъствие - единствена надежда за мир, братство, равноправие и справедливост на земята.

Иван ТЕОФИЛОВ

От стр. 2

пренебрежения, лишения - ето ме, не ги отказвам. Не ще отвърна лицето си, Отче мой. Недостойно ще бъде да отстъпя. След като Твоят син от името на всички Ти е поднесъл и моята воля заедно с волята на всички други, не е достойно аз да изменя на Неговата дума.“

Света Тереза Авилска,
 „Път към съвършенството“

„Да кажеш „да“ на Живота означава да кажеш „да“ на Бог. Знакът над всичко за волята за Живот в Бог е Възкресението, окончателният триумф над греха и смъртта. Нашата надежда се свежда до нашата вяра в присъствието на Свети Дух, Който ни е даден, за да вършим дела на любов в този свят и да влезем в света на възкресението, в бъдещия живот.“

„Христос, упованието на славата, е във нас“ (Кол. 1, 27).“

Картузиански монах
 в книгата „Към духовната зрелост“, изд. Париж, 2002

„Възкръсналият Христос показва днес - както и на всяка крачка от историята - път към обновление, чийто извор е Евангелието, Евангелието на живия Христос. Евангелие, живяно като подражание на Исус, като отговор на Неговия призив и конкретен ангажимент в живота. Да следваш Христос не означава да се потопиш в набожно поведение,

4 ИСТИНА
 VERITAS
 Брой 4 (1425)
 април 2009 г.

Великденски размишления

откъснато от реалността, не означава някаква духовна или културна носталгия, съмнение в промените и прогреса на нашето време. Да следваш Исус означава да влезеш във визията за Възкресението, да обновиш погледа си и като следствие от това да обновиш житейския си избор. И това, направено сред превратностите, несигурността и непредвидимостта на дните, показва чии сме и чии ще бъдем - каквото и да се случва...
 „Трябва да се родите свише“ (Йоан. 3, 7)...

Да градим наново, да се родим наново, да заживеем отново, да се чувстваме по-добре в кожата си, по-добре в общение с другите. Ето една житейска програма, която се развива по хоризонтала. Но хоризонталът идва от хоризонт. И ако хоризонтът за нашето общество е Бог, който помирява, дава вътрешен мир, това позволява да възстановим доверието в себе си, да изграждаме всеки ден нещо и да го правим заедно... Ако хоризонтът е изкачване нагоре и същевременно потапяне в най-дълбокото? ...Христос ни държи здраво стъпили на земята. Той е реалист. Но в същото това положение Той прави от нас мъже и жени с изправена снага, изследователи на вътрешното и на Извора. Там е нашето призвание. В сърцето на бъдещото общество. Не се страхувайте!

Андре Дюпле,
 ректор на католическия
 университет в Тулуза,
 Франция

Слънцето на правдата об-
 новява и разпалва всемира...

Постът е време да започнем отново, по-усърдно.

Започването отново... Както всяка сутрин слънцето огрява земята, така и Бог - Слънцето на правдата, всеки ден ни дава нова възможност за обновление. С благодатта си огрява и стопля душата, разпалва я, очаквайки тя да отговори на Неговата силна и нежна любов.

О, братя и сестри, християнството е отговорност, но и голяма възможност. Да не бъдем лениви! Да отхвърлим мрежите на навика, които ни оплитат всекидневно и внушават досада и отегчение, умора и озлобление... Да свлечем тази стара наметка, да отворим сърцата и умовете си, да усетим как Слънцето на правдата ни облива с лъчите си и ни прави нови, живи, учудени като деца, разпалени от любов.

И като Мария, влюбената в Бог жена, да тичаме да изпълним Неговата воля във всичко, което новият ден ни предлага. Целият всемир, всичко около нас, цялото творение тръпне в очакване на нашата любов. Да възстановяваме непрекъснато макар и с малки крачки нарушената хармония. Да работим, да обичаме неуморно, да се борим, за да възтържествува доброто навсякъде и във всичко - в нас и около нас!

Нели ГАНЧЕВА, OCDs

200 години от рождението на благочестивата девойка Мария Чочова

Историческият път на развитие на католическото село Трънчовица, Плевенска област, енория на Никополската епархия, е богато осеян с твърде много и любопитни събития както за самото село, така и за хората, считани за потомци на павликяните.

Измежду селищата в Северна България и най-вече сред тези от Никополско и Свищовско, приели католическото вероизповедание в началото на XVII в., на Трънчовица се е наложило да изостави тогавашното поселение, намиращо се около днешното село Любеново (преди това Мършовица), и да се установи на днешното място, за да се отдалечи от главния път - в годините на турското робство набезите и отвличанията на момичета и жени били често явление.

След създаването на Никополската католическа епархия през 1647 г. първият епископ Филип Станиславов (1612-1674 г.) е предпосочил с Трънчовица за свое седалище макар и временно - за няколко години. Тук епископът заедно със свещеника Иван Павлов, негов съученик от Илирийския колеж в Лорето (Италия), посрещал първото училище, което по програма и изучавани предмети отговаря на днешното основно образование.

Довършването на ръкописа и отпечатването на първата печатна книга на новобългарски език „Абагар“ на Филип Станиславов е свързано основно с това тя да се предостави на училището, където се учат не само деца и младежи от Трънчовица, а и от съседните села.

Тук през 1650 г. е проведен първият църковен събор на Никополската епархия.

През 1688 г. пък родолюбиви младежи от селото се записват в доброволен отряд, за да се притекат на помощ на сънародниците си от Чипровци, вдигнали въстанието.

От Рим през 1781 г. са изпратени първите мисионери извън Италия, отците пасионисти, за да дойдат и служат в енория Трънчовица.

Тридесет години по-късно в селото се ражда „чудната българска католическа девойка“ Мария Чочова (1809-1839 г.) според отец Рихард Хофман (1870-1946 г.), неин изследовател. Тя е дъщеря на Никола и Рада Чочови. Регистрите за ражданията и умираанията в онези години са съхранявани в епископския дом, който тогава е бил в Букурещ, но през 1847 г. е унищожен от огромен пожар. Затова няма точни данни. В най-старите гробища в Трънчовица се е

знаело само мястото на гроба на Мария Чочова.

Преданието разказва, че както всички девойки и тя е била силно набожна, най-вече след случката пред иконата на света Филомена, когато, горещо молейки се, й се привижда, че светицата поклаща глава и насочва дясната ръка към нея, като че иска да я удари. Оттогава Мария разбира, че е повикана от небето, което иска от нея нещо да промени в живота си. Една тайна сила я води на изповед, на която и свещеникът усеща тази дълбока промяна у Мария. Още в черквата девойката обилно повръща кръв, черна като катран. Много по-късно по ръцете, краката, по тялото се появяват дълбоки рани, но от тях не изтичала гной или кръв. Пред близките си тя казвала: „Вижте каква голяма грешница съм била на младини, че Господ толко строго и грозно ме наказва.“ А на всички, който я окайвал за тези рани, тя отговаряла: „Нищо няма, това и само силна треска, която ще мине.“ Цели седмици тя прекарвала, без да се храни, като много набожно се молела. На едно голямо дърво Мария забила гвоздеи във формата на кръст и там с часове се молела. Това дърво много години след това е би-

ло познато като дървото на Мария Чочова.

Имала е видения и някои предсказания, които е използвала само пред отец Йероним Пициканела, енорист, пасионист от Италия, от района на Неапол, служил 40 години в Трънчовица - от 1827 до 1866 г.

В далечната 1839 г. в страната избухнала страшна чума, по-върла от тази през 1815 г. Това засегнало голяма част и от жителите на Трънчовица. Един ден Мария Чочова изповядала пред свещеника, че е готова да се жертва, за да спаси селото. Отец Йероним запалил свещите в черквата, облякъл богослужебните одежди и накарал Мария да повтори пред олтара думите

си, че е готова да умре, за да спаси другите. След два дни Мария умряла. Погребана била без ковчег, тялото ѝ било положено на земята, а над гроба ѝ поставили пет големи камъка във формата на кръст. Страшна чума за няколко дни стихнала.

През 1899 г. отец Рихард Хофман, вече енорист в Трънчовица, след задълбочено изследване и разговори с най-старите хора на селото заедно с отец Йосиф Миранди и отец Ерасим Гилиати направили първите стъпки до Рим за образуване на дело за обявяване за блажена на Мария Чочова. Направеното предложение е пропаднало някъде в сложните процедури. Отец Рихард е правил още няколко пъти опити, писани на френски, после преведени на италиански и отпечатани в някакво месечно списание, но до осветяване на Мария не се е стигнало.

Отец Рихард Хофман в своя ръкопис възкликва: „Каква голяма слава би било за България, ако тя би имала една католическа светица, която отгоре да пази отечеството си България и особено родното си село Трънчовица!“

Никола КАРАДЖОВ,
 с. Трънчовица

История на възникване на пасионния хорал „Глава в кръв и рани“

(Продължава от миналия брой)

Въпреки неоспоримите качества на Герхардовата поезия не бива да абсолютизираме значението му за протестантския хорал. Някои от песните му са ненужно разтеглени и със своеволно формулирани теми, което дава повод за критика.

Един от примерите за необосновано разтеглено съдържание е „Глава в кръв и рани“, публикувана в съвременната евангелска молитвена книга на диоцез Магдебург⁵. При песента в изданието е отбелязана годината на създаване на текста от Герхард - 1656, указан е и източникът на текста - латинската „Salve caput cruciatum“, приписван на някоя си Арнулд фон Льовен - 1250 г. Вероятно Герхард е написал свършено нов вариант на текста. Цялата песен съдържа 10 строфи, в които подробно се описва измъченият вид на Христос при понесените от Него жестоки страдания, както и желанието на вярващия да сподели мъките на Спасителя, като „Го вземе в обятията си“. По-нататък се благодари за скъпоценната жертва на кръста, има и молба към Исус да не забравя грешника дори ако той случайно се отдалечи от Него, молба към Христос да бъде утеха в последния час от живота на грешника.

В същата книга песента се среща в още един вариант на текста под заглавие „Сърдечно копнея“ (Herzlich tut mich verlangen). Текстът на въпросната версия е посветен на смъртта и вечността и по тази причина тя може да се изпълнява при опело на покойник или заупокойна меса. Разказва се за копнежа по вечното отечество и колко хубаво и спокойно е там, призовава се Исус като изкупител и спасител и се казва, че в рая ще се срещнат любимите хора, отишли по-рано там. Песента завършва с прослава на Бог. Текстът тук се приписва на Кристоф Кнол - 1599 г.

И в двете версии в евангелската книга мелодията е в триделен размер с ритъм половина - четвъртина.

В немската католическа молитвена песнопойка⁶ шестте строфи на същата песен са се-

дем. Съдържанието е почти същото като в евангелския молитвеник (има се предвид версията „Глава в кръв и рани“). Първите четири строфи от хорала напълно се покриват и в двете книги, 5-ата, 6-ата и 7-ата от евангелската липсват в католическата книга, а 5-ата, 6-ата и 7-ата от католическата съвпадат с 8-ата 9-ата и 10-ата в евангелската. В католическата песнопойка текстът е постегнат, лаконичен, отбелязани са и изворите, прибавено е името на Хаслер като автор на музиката, песента е в четиривременен размер, който по мнение на автора е автентичният за тази мелодия.

Същият хорал е публикуван и в полска молитвена книга, предназначена за енорийски богослужения⁷. Текстът тук е само 2 строфи и се приписва на Фортунат Вен. Авторът запазва в общи линии смисъла на Герхард. Акцентира се на факта, че чрез жертвата Си Христос побежда враговете. Христос е наречен „крал“ на нашите души.

Полската книга има сериозен недостатък по отношение на този хорал. Никъде не се споменава Герхард, авторът на първоначалния текст, не се отбелязва и авторът на първоизточника, нито пък композитора - Хаслер или Бах. Няма и сведения за Фортунат Вен. Може да се допусне, че Вен е бил монах, но кога точно е живял не се знае. Също не е известно дали той сам е съкратил текста или това е дело на редакторите на книгата.

В английската Today's missal⁸ „Глава в кръв и рани“ е публикувана с шест строфи, като три от тях представляват един първи вариант на изпълнение, а останалите три - друг, алтернативен вариант. Тук под нотния текст е цитиран латинският източник, приписван на свети Бернард от Клерво, по-долу са имената на авторите на строфите в първа и втора версия, както и имената на двамата композитори - Хаслер и Бах.

Хоралът в цитираните католическа полска и английска книга е публикуван едногласно и в четиривременен размер.

Молитвената книга на Новоапостолската църква⁹ в немско-

говоря хорала в четиригласен вариант - хармонизиран. Съдържанието е изложено в пет строфи, които съвпадат с католическата версия. В този вид са преведени на български от авторката на статията и са публикувани в съкратеното българско издание на книгата.

И. С. Бах гениално прекомпозира „Глава в кръв и рани“ и създава от мелодията истински музикален шедевър. В Лайпцигското издание¹⁰ на 371 Бахови хорала, осъществено в 1982 г., са публикувани пет версии на тази творба и петте, хармонизирани от самия Бах. Изданието се позовава на едно старо - от XVIII в., като се търси максимална автентичност. Запазен е редът, в който хоралите са публикувани в старото издание от XVIII в.

Бах ни дава великолепен пример как една обикновена мелодия с всичките ѝ варианти може да се превърне в значима музикална творба - лаконична, но изпълнена с тъга, драматизъм, примирение.

Баховите варианти под номера 74, 80, 89 и 98 в Лайпцигската книга са твърде подобни в първия музикален период (изречение) на хорала. Подобие то е в хармонизиране на мелодията. Хармонията чертае движението от мажор към паралелен минор (80, 98) или обратно - минор - паралелен мажор (89, 74). В три от вариантите (80, 98 и 74) Бах развива музикалната мисъл на втория период с помощта на второстепенни тризвучия, чиито тонове тук се схващат повече като проходящи дисонанси, насочващи движението към следващите две цезури ту към мажор, ту към минор. В № 98 хармонията на втората цезура внася сякаш просветление, което се запазва до края на автентичната каденца. Номера 74 и 80 са подобни в хармонията си, като началото на втория период в № 80 звучи по-твърдо. Тази твърдост се компенсира от една лека фигурация в баса, която отново води до автентична каденца.

По-интересни са останалите две версии на хорала. В № 89 автентичната каденца е край на първия период, а началото на втория период отвежда към

На стр. 10

Писмо на папа Бенедикт XVI към епископите на Католическата църква относно отмененото отлъчване на четиримата епископи, ръкоположени от монс. Льофевр

Ватиканският пресцентър публикува писмото на Негово светейшество към епископите на Католическата църква относно отмененото отлъчване на четиримата епископи, ръкоположени от монс. Льофевр. С него Бенедикт XVI дава яснота на полемиките, свързани с отменянето на отлъчването на четиримата епископи, и отговаря на разгорещените критики - особено в Църквата. Папата говори за „недоумението“ на много епископи от решението за отмяна на отлъчването, за необходимостта от това и за неговата полезност. „Някои групи - се казва в писмото - обвиниха открито папата за връщане назад преди II ватикански събор, предизвиквайки лавина от протести, чиято горчивина отвори стари рани.“ „Непредвидима за мен беда - пише папата - бе фактът, че случаят Уилямсън се наложи над отмяната на отлъчването.“ По този начин „дискретният жест на милосърдие към четиримата епископи, чието ръкоположение е валидно, но не и легитимно, изведнъж се появи като нещо съвсем различно - като опровержение на помирението между християни и евреи“, пожелано от събора и „още от началото като лична цел на моята богословска работа“. Папата изразява своето искрено огорчение за допуснатите грешки в този случай: за това, че по-доброто използване на интернет би могло да доведе до по-добри резултати и заради факта, че представянето на неговото решение не е било илюстрирано „достатъчно ясно в момента на публикацията“. Въпреки това, уверява Светият отец, „аз съм огорчен от факта, че дори и католиците, които би трябвало по-добре да знаят как стоят нещата, ме упрекнаха с една враждебност, стигаща до атакуване“. „Именно затова - допълва папа Бенедикт XVI - благодаря най-вече на еврейските приятели, които помогнаха за премахването на недоразуменията и за възстановяването климата на приятелство и доверие, съществувал както по времето на папа Йоан-Павел II, така и в моя понтификат.“ Папата припомня в писмото факта, че братството „Свети Пий X“ няма каноническа позиция в Църквата, поради което неговите служители не упражняват законно служба в Църквата. И това се базира на дисциплинарни въпроси, а не на доктринални. Затова из-

разява своето „намерение да свърже в бъдеще Папската комисия „Ecclesia Dei“ (с компетенции за отношенията с традиционалистите) с Конгрегацията за доктрина на вярата, гарантирайки по този начин по-добрата връзка с процедурите и решенията. „По този начин става ясно, че въпросите, които трябва да бъдат разглеждани, имат само доктринален характер и касаят най-вече приемането на II ватикански събор и следсъборното учение на папите.“ „Трябва да стане ясно за братството - пише Светият отец, - че вероучителната власт на Църквата не може да се замрази до 1962 г.“ „На онези, които се смятат за големи защитници на събора - допълва папа Бенедикт XVI, - трябва също да се припомним, че II ватикански събор носи в себе си цялата доктринална история на Католическата църква. Онези, които желаят да се подчинят на събора, трябва да приемат изповядваната през вековете вяра и да не прекъсват корените, от които дървото на Църквата живее.“ На онези, които се питат дали решението за отмяна на отлъчването е наистина спешно и необходимо, папата отговаря, че „приоритет на неговия понтификат е да насочва хората към Бог“ във време, в което на много места по света вярата е застрашена да изчезне, т.е. към икуменизъм, междурелигиозен диалог в служба на мира, свидетелстване на милосърдието или социалното измерение на християнската вяра.

Папата говори и за „много фалшиви неща“, произнесени от льофевристите - „надменност и самохвалство, фиксидеи по унилатеризма“, но и „вълнуващи свидетелства на благодарност“. Също и относно църковните среди. „Понякога - пише той - прави впечатление, че нашето общество има нужда от поне една група, към която не трябва да се спазва толерантност и към която се нахвърля с омраза. И ако някой се осмели да се приближи към нея - в този случай папата, губи и той правото на толерантност и дори може да бъде третиран с омраза без страх и задръжки от страна на опонента.“

Светият отец завършва своето писмо, като цитира призива на свети Павел от посланието му към галатяни: „Ако пък едни други се гризете и се ядете, пазете се да не се изтребите едни други“ (Гал. 5, 15). „За съжаление - допълва папа Бенедикт XVI - това гризене и изяждане съществува и днес в Църквата като израз на една никога необяснена свобода.“ А ние „винаги и отново трябва да учим върховния приоритет - любовта“.

По Радио ВАТИКАН

О Haupt voll Blut und Wunden

1. Глава във кръв и рани, във болки и беда, с венец от остри тръни, потънала в печал. Глава, що чест заслужи, и милост, и любов на Теб се аз покланям и поздравявам Теб!
2. О, лик красив и светъл, измъчен, бледен днес, Ти удари понасяш и подигравки зли. Очите потъмнели и образ побледнял, по-светъл що блестял е от ярка светлина.
3. О, мили Боже, чуй ме, за Твоята беда виновен съм пред Тебе и страдаш зарад мен.

- Пред Теб стоя нещастен, заслужил само гняв, аз прося милост, Боже, пред Твоя гаснещ взор.
4. В страданието мое не ме оставяй Ти. Смъртта ме щом повика, опора ми бъди. Душата ми, обзета от страх, от ужас, мрак, ще черпи сила, Боже, от тежкия Ти кръст.
 5. Яви се мой защитник, утеха във смъртта! Надежда нека черпя от кръстната Ти смърт. Към Тебе взор отправил със вяра и с любов, небесно царство чакам след земния живот.

5 ИСТИНА
VERITAS
Брой 4 (1425)
април 2009 г.

„NOVERIMTE, NOVERIM ME!“ (Стори да те опозная, стори да се опозная!) - с този възглас великият гръцки философ Аристотел (384-322 г. пр. Хр.) всекидневно се обръща към трансцендентния Господар на вселената, възглас - израз на вродения у човека съкровен стремеж към познанието, стремеж, който го съпътства през целия му земен път. Той роди през вековете величаво съзвездие учени във всички области на знанието. Сред тях ярко се открояват каноникът Николай Коперник (1473-1543) и Галилео Галилей (1564-1642). Те поставят началото на уникална от общочовешко значение революция в представите на жителите на Земята относно движението на небесните тела в космическото пространство. Ще минат години, ще минат векове и човечеството ще заживее в ерата на космонавтиката. То ще преодолее земното притегляне, ще осъществи орбитални полети, за да разкрива тайните на далечни планети, ще стъпи на Луната. Днес тези подвизи са наше всекидневие до такава степен, че пресата и електронните медии отделят по-голямо внимание на Мадона и нейните посестрими, на Musik idol и на други подобни изяви, отколкото на тези изумителни постижения на стремителния копнеж на човека по истината за Създателя на небето и земята, по истината за обкръжаващата го природа и света и за собствения му път.

Коперниковата революция

6

ИСТИНА
VERITAS

Брой 4 (1425)
април 2009 г.

Ватикан откри Годината на астрономията

По инициатива на Ватикан ООН обяви 2009 г. за Година на астрономията. Тази година съвпада с 445-ата годишнина от рождението на великия италиански астроном, природоизследовател и математик Галилео Галилей (1564-1642). Откриването на годината започна с тържествено честване на рождения ден на Галилео (15 февруари). На 22 февруари председателят на Папския съвет за култура архиепископ Джанкарло Равеси отслужи в римската черква „Santa Maria degli Angeli“ тържествена литургия, на която присъстваха над 500 учени в областта на астрономията от цял свят, много духовници и гости. През цялата година във Ватикан ще се провеждат различни мероприятия, свързани с астрономията. От самото учредяване на папската институция папите са се интересували от небесните тела, но пионер в тази насока е папа Силвестър II (999-1003). Той основава специален институт в университета на Кордова (Испания), където за пръв път в Европа започва изучаване на постиженията на арабската астрономия. По-късно папа Григорий XIII (1572-1585), той самият астроном, се инте-

роди и „Случая Галилей“. Ето кратка неговата история.

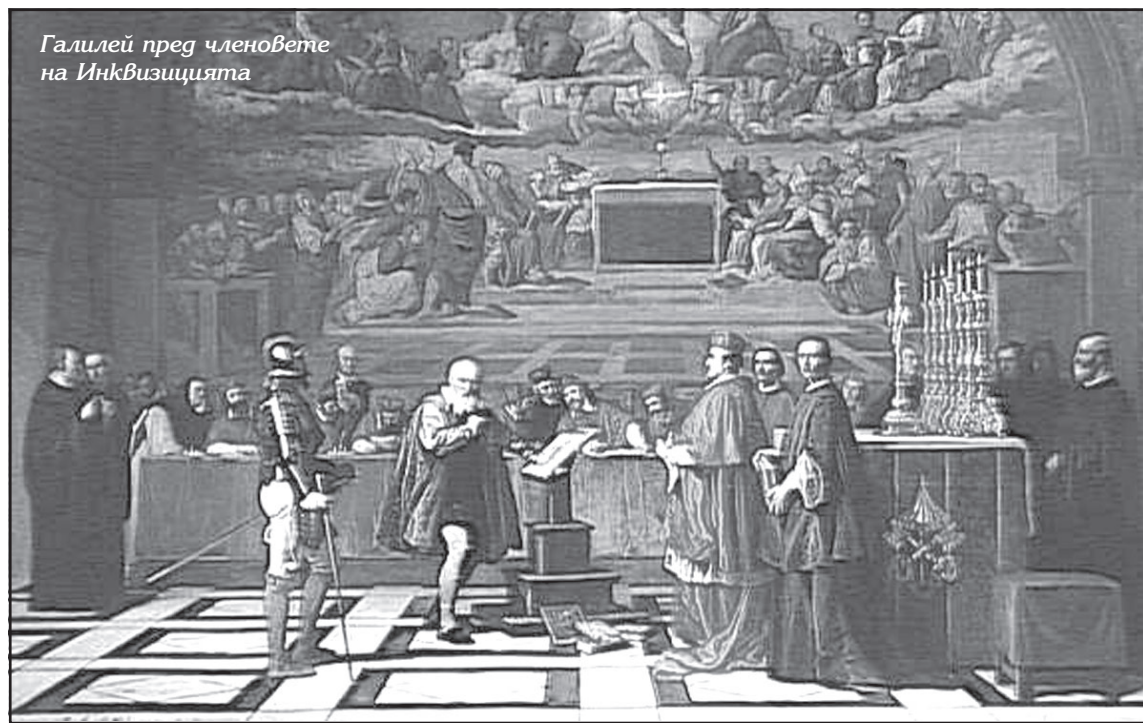
От незапомнени времена човекът живее със зрителната представа, че Земята е в центъра на Вселената и че всички небесни тела, включително и Слънцето, се въртят около нея. Ето защо Херодот (484-420 г. пр. Хр.), гръцки пътешественик и историк, в своята изключителна „История“ многократно отбелязва: „Докато Слънцето върви по същия път, както досега...“ и „Щом Слънцето започнало да се издига...“ Четири века след Херодот гръцкият астроном и математик Птолемей (100-170 г.) фиксира зрителната представа в закон като начало на геоцентричната космология.

И така до 1497 г., когато Коперник започва наблюдението на звездното небе, в резул-

В чест на Галилео Галилей

тат на което през 1543 г. публикува трактата „De revolutionibus orbium coelestium libri“. В него лансира хипотезата, че не Земята, а Слънцето стои в центъра на Вселената и че около него се въртят Земята и другите планети, с което Птолемеевата космология е отхвърлена и възниква нова космология - хелиоцентричната. Но в експерименталната наука „хипотеза“ е синоним на недоказано предположение. Тази хипотеза не дава мира на човешката творческа мисъл и следовници на Коперник търсят начини да я докажат.

През 1609 г. - точно преди четиристотин години, Галилей, преподавател по астрономия в университетите на Флоренция, Сиена, Пиза и Падова, използва първия телес-

Галилей пред членовете на Инквизицията

коп за наблюдение на небето и открива нови планети. Тази четиристотна годишнина дава повод на ООН и ЮНЕСКО да обявят настоящата 2009 г. за Година на астрономията като признание за делото на Галилей. Ватикан активно се включва в честването на тази годишнина, като ще организира международен конгрес във Флоренция на тема „Случаят Галилей“ с участието на световноизвестни представители на науката и културата.

След постигнатите резултати от наблюдението на небесната шир Галилей поема защитата на Коперниковата астрономия. От някои членове на Инквизицията обаче тя се тълкува като опасна за вярата, тъй като противоречи според тях на Свещеното писа-

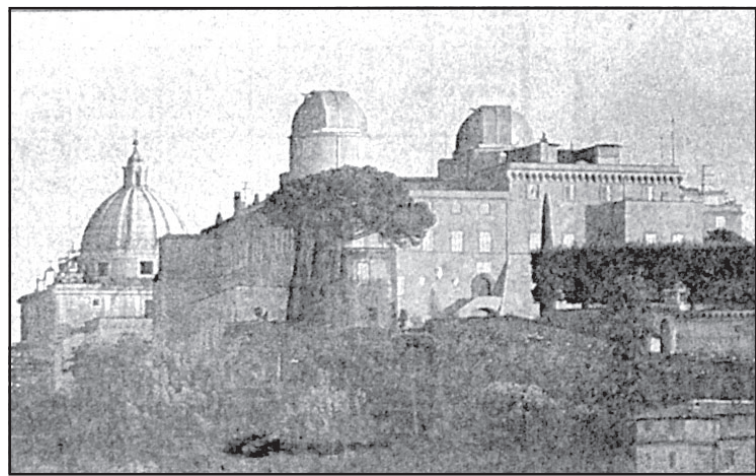
ние. И през 1616 г. забраняват на Галилей да продължава изследванията. И наистина в старозаветната книга „Исус Навин“ (10, 13) е отбелязано: „Слънцето стоеше сред небето и не бързаше да зайде почти цял ден.“ Освен този текст в псалм 103,5 е заложено: „Ти си поставил Земята на твърди основи, тя няма да се поклати навеки...“, както и в Евангелието според Марко (1, 32), където е отбелязано: „А привечер по зник слънце...“. Там Инквизицията открива основания за забрана.

Въпреки решението на Инквизицията в защита на Коперниковата космология се обявяват йезуитите от Римския колеж, няколко кардинали, немският астроном Йоханес Кеплер (1571-1630 г.), както и кардинал Роберто Белармин (1542-1621 г.) (виж в „Истина - Veritas“, септември 2008 г.). В писмо с дата 12 април 1615 г. до приятеля си Фоскарини, кармитанец, той пише: „Подкрепена ли е Коперниковата астрономия с достоверни и проверими доказателства, или почива единствено на вероятности и предположения? ...Аз твърдя, че ако наистина се докаже, че Слънцето е в центъра на Вселената, че не Слънцето се върти около Земята, а че Земята се върти около Слънцето, тогава би трябвало да пристъпваме твърде пазиливо при тълкуване на Свещеното писание, когато то привидно противоречи на това твърдение, и по-скоро да кажем, че не разбираме Свещеното писание, отколкото да твърдим, че това, което е доказано, не е вярно.“ Преди Белармин, в писмо с дата 21 декември 1613 г. до своя студент Кастели, бенедиктинец, дълбоко и искрено вярващият Галилей пише: „Свещеното писание не може да бъде или да заблуждава, но някои от тълкувателите и преводачите му могат по много начини. Бихме извършили тежки и многобройни залитания, ако се придържаме към буквалния смисъл на думите.“ През 2008 г. папа Бенедикт XVI потвърждава констатацията на Галилей: „Историята нееднократно е отбелязвала как изказвани от богослови разни „неща“ впоследствие се оказват погрешни.“ (La Sapienza). Освен всичко друго всяка епоха се изразява със свой език, нещо, което някои членове от състава на Инкви-

зицията изпуснаха да предвидят. Съществуват обаче изрази, които са се загнездили в традиционния изказ. Така и днес в говоримия език, в литературата и фолклора човекът продължава да употребява изразите: Страната на изгряващото слънце, когато става реч за Япония; „От зник слънце озарени алеят морски ширини...“ (Яворов); „Изгревът на слънцето в пустинята е винаги една феерия на светлината.“ (Ришард Капушчински, полски журналист и философ хуманист.

През 1632 г. въпреки забраната на Инквизицията Галилей публикува фундаменталния си труд „Диалог по две световни системи“. Този път Инквизицията реагира остро - на 22 юни 1633 г. Галилей е осъден и въдворен под домашен арест в Акатри, където на 8 януари 1642 г. умира. През 1734 г. при понтификата на папа Климент XII (1730-1740 г.) останките на Галилей са пренесени и положени в издигнатата в негова чест гробница в черквата „Santa Croce“ (Светият кръст) във Флоренция - едно достойно признание към великия учен. 250 години по-късно, през 1989 г. друг Римски първосвещеник ще отдаде заслужена почит към астронома Галилей. По повод 380 години от първото използване на телескопа от Галилей в университета на Пиза, родния град на астронома революционер, папа Йоан-Павел II (1978-2005 г.) заявява: „Неговото научно дело - първоначално преследвано, днес е всепризнато като основен етап в методологията по пътя към познанието на света.“

Решението от 22 юни 1633 г., с което Инквизицията осъди Галилей, предизвиква нечуван дотогава вой от страна на атеисти, масони, агностици, позитивисти, либерали, антиклерикали, писатели и хуманисти от XVII и XVIII в. Те се надпреварват да обвиняват Църквата в ретроградност, мракобесие, средновековна схоластика и в какво ли още не с цел да дискредитират мисията ѝ и Свещеното писание като цяло. В сборната конституция „Gaudium et Spes“ („Радост и надежда“ № 36, 7 декември 1965 г.) Католическата църква призна неоснователната забрана на Инквизи-

Кастелгандолфо - лятната папска резиденция и обсерватория

ресува от небесните тела и по-специално от слънчевата орбита, за да определи точната дата за Възкресение Христово. Това изисква 21 март да съвпадне с деня на астрономическото начало на пролетта. За целта папата коригира през 1582 г. Юлианския календар и установява т. нар. Григорианския.

Следващите римски епископи използват високите камбанарии и кубета на храмовете за небесно наблюдение. През 1891 г. във Ватикан се построява кулата обсерватория „Spesola Vaticana“. Но „астрономически скок“ прави папата славянин Йоан-Павел II (1920-2005), който създава мо-

дерна обсерватория с мощни телескопи в Кастелгандолфо - лятната резиденция на папите. През 1992 г. той реабилитира „великия учен-астроном и достоен син на Църквата“ Галилео Галилей.

А директорът на ватиканската обсерватория йезуитът астроном проф. д-р Хосе Габриел Фунес заяви: „Църквата призна по своему грешките си и днес модерната ватиканска обсерватория се извисява над папските жилища в Кастелгандолфо като символ и свидетел на неразривната връзка между астрономията и богословието.“

Петър КОЧУМОВ

На стр. 7

„Ако Христос не е възкръснал, то празна е нашата проповед, празна е и вашата вяра... вие сте си още в грехове“ (1 Кор. 15, 14, 17). С тези силни думи от първото послание към коринтяни свети Павел дава да се разбере какво важно значение той придава на възкресението на Исус. В това събитие се намира решението на проблема, поставен пред драмата на кръста. Кръстът сам по себе си не може да обясни християнската вяра, напротив, ще остане една трагедия, показател на абсурдност за човека. Пасхалната тайна се състои във факта, че Разпънатиият е „възкръснал на третия ден, според Писанията“ (1 Кор. 15, 12) - така свидетелства първото християнско предание. Тук е същността на христологията на свети Павел, всичко се движи около този гравитационен център. Цялото учение на апостол Павел започва „от“ и завършва „със“ тайната на Този, Когото Отец възкреси от мъртвите. Възкресението е основополагаща даденост, почти една аксиома (срв. 1 Кор. 15, 12), на чиято основа свети Павел може да определи своето благовестие (керигма на гръцки) - Този, Който бе разпънат и показан също безкрайната любов на Бог към човека, възкръсна и е жив сред нас.

Важно е да се види връзката между възкресението - така, както го благовести апостол Павел, и това, което битува в християнската общност преди времето на апостол Павел. Тук наистина може да се види важността на традицията, която предхожда апостола и която той от своя страна иска да препредаде с цялото си уважение и внимание. Текстът за възкресението, съдържащ се в гл. 15, 1-11 на първото послание към коринтяни, извежда на показ връзката между „приемане“ и „предаване“. Свети Павел придава голяма важност на литературната формулировка на традицията; в края на посочения пасаж той подчертава: „И така, било аз, било те, така проповядваме“ (1 Кор. 15, 11), поставяйки на първо място единството в благовестието за всички християни и за всички, които ще възвестяват възкресението на Христос. Преданието, към което той се придържа, е извор, от който черпи. Оригиналността на неговата христология не е никога в ущърб на преданието. Керигмата на апостолиите първенст-

вува винаги пред личното виждане на свети Павел; всеки негов аргумент тръгва от общата традиция, в която се изразява вярата, споделена във всички Църкви, които всъщност са една-единствена Църква. Така апостол Павел предлага един модел за всички времена, що се отнася за начина на богословстване и проповядване. Богословът, проповедникът не създава нови виждания за света и за живота, но е в служба на препредадената истина, в служба на Христос, на Кръста, на възкресението. Неговата цел е да помогне днес да разберем зад древните думи реалността на „Бог с нас“, следователно действителността на истинския живот.

Тук е подходящо да се доуточни: като говори за възкресението, апостолът не се притеснява да го представи чисто доктринално; той не иска да пише нещо като ръководство по богословие, но се зани-

ви гроба празен. Важни са следните два факта: гробът е празен и Исус се е явил реално. Така се съставя тази верига на преданието, която чрез преданието на апостолиите и на първите им ученици ще дойде чрез следващите поколения до наши дни. Първи начин да се изрази това свидетелство е да се проповядва за възкресението на Христос като синтез на евангелското благовестие и като кулминационна точка на спасителното предназначение.

Апостол Павел осъществява това в различни моменти. Може да се види в посланията или в Деяния на апостолиите, че за него съществена точка е да бъде свидетел на Възкресението. Искам да спомена един текст - Павел, арестуван в Йерусалим, е изправен пред Синедриона. В това положение, където нещата са на живот и смърт, той показва какъв е смисълът и съдържанието на цялата негова пропо-

Исус, издигнат от смирението на Своето земно битие, става Син Божий „в Неговото могъщество“. Исус, смирен до смъртта на Кръста, сега може да каже на единадесетте: „Даде ми се всяка власт на небото и на земята“ (Мт. 28, 18). Това, което казва псалм 2, 8, се осъществява: „Искай от Мене, и ще Ти дам народите за Твое наследство, и всичко до край-земия за Твое владение.“ Ето защо с възкресението започва възвестването на Евангелието Христово на всички народи - започва Царството Христово, това ново Царство, което не познава друга мощ освен тази на истината и любовта. Следователно Възкресението открива окончателно каква е истинността и извънредното измерение на Разпънатиия. Несравнимо и много възвишено достойнство - Исус е Бог! За свети Павел тайнствеността на Исус се открива в тайната на Възкресението много повече, отколкото във

чието лично преживяване е описано в посланията, подчертано колкото от мъчителния, толкова и от реалистичния тон: „За да позная Него, и силата на възкресението Му, и участието в страданията Му, като се уподобявам на Него в смъртта Му, та дано някак достигна възкресението на мъртвите“ (Фил. 3, 10-11; срв. 2 Тим. 2, 8-12). Богословието на Кръста не е теория, а реалност на християнския живот. Да се живее във вярата на Исус Христос и да се живее любовта, изисква всекидневно отричане, изисква едно страдание. Християнството не е път на лесното; то е по-скоро едно необходимо изкачване, осветено от светлината на Христос и от великата надежда, която се ражда в Него. Свети Августин казва, че християните не са пощадени от страданията, напротив, то още повече ги засяга, защото да се живее вярата, означава куража да се сблъскаш с живота и с историята в дълбочина. Единствено така, опитвайки страданията, познаваме живота в неговата пълнота, в неговата красота, в голямата надежда, дадена ни от Христос, разпънат и възкръснал. Ето защо вярващият се намира поставен между две крайности: от една страна, възкресението, което по някакъв начин е присъстващо и действащо в нас (срв. Кол. 3, 1-4; Еф. 2, 6), от друга страна, необходимостта да се включи в този процес, който води всички и всичко към пълнотата, описана в посланието до римляни. Както цялото творение стени и страда от болката на сътворението, така и ние стением в очакване на освобождението на нашето тяло, на нашето изкупление и възкресение (срв. Рим. 8, 18-23).

Накратко можем да кажем със свети Павел, че истинският вярващ придобива спасението, като изповядва, че Исус е Господ и вярвайки сърдечно, че Бог ще го възкреси от мъртвите (срв. Рим. 10, 9). Важното е преди всичко, че сърцето, което вярва в Христос, във вярата „докосва“ Възкръсналия. Не е достатъчно да носиш вярата си в сърцето, ние трябва да я изповядваме и да я свидетелстваме с устните си, с нашия живот, та по този начин да явим в нашата история истината за Кръста и за Възкресението. По такъв начин християнинът се вписва в този процес, в който благодарение на първия Адам - земен и предмет на тление и на смърт, се преобразява в последния Адам - небесния и нетления (срв. 1 Кор. 15, 20-22. 42-49). Такъв процес започна с възкресението на Христос, на който се основава надеждата, че и ние един ден ще влезем с Христос в истинското наше отечество, което е на небесата. Укрепени от такава надежда, да продължим със смелост и радост.

Възкръсна и е жив сред нас

мава с темата, като отговаря на конкретни съмнения и въпроси, които са му поставени от вярващите - разговор случаен, но изпълнен с жива вяра и богословие. В него се намира средоточието на най-същественото: ние бяхме „оправдани“, т.е. станахме праведни, спасени чрез Христос - умрял и възкръснал за нас. Фактът на Възкресението излиза на преден план, защото без него християнският живот би бил безсмислен. В утринта на Възкресението се случва нещо изключително ново и в същото време съвсем конкретно, фиксирано от много точни знаци, установени от различни свидетели. За апостол Павел както и за другите автори на Новия завет възкресението е свързано със свидетелството на този, който е имал пряк допир с Възкръсналия. Става дума да се види и да се почувства не само с очи и със сетива, но и с една вътрешна светлина, която подтиква да се признае това, което външните сетива свидетелстват като обективна даденост. Ето защо апостол Павел както и четиримата евангелисти придават особена важност на темата за явленията, които са основните условия за вярата във Възкръсналия, Който оста-

вед: „...за надежда и за възкресение на мъртви ме съдят“ (Деян. 23, 6). Апостол Павел повтаря непрекъснато същото в своите послания (срв. 1 Тим. 1, 9 сл.; 4, 13-18; 5, 10), в които той припомня своя личен опит, своята лична среща с Възкръсналия (Гал. 1, 15-16; 1 Кор. 9, 1).

Но ние можем да се запитаме: какъв е дълбокият смисъл на събитието на възкресението на Исус за свети апостол Павел? Какво казва той на нас две хиляди години по-късно? Заключение „Христос е възкръснал“ актуално ли е днес за нас? Защо Възкресението за него и за нас е от решаващо значение? Апостол Павел дава тържествено отговор на този въпрос в началото на посланието към римляни, като започва така: „Божие благовестие, което Бог от по-напред бе обещал чрез пророците си... за Своя Син, роден по плът от Давидово семе, и открил се за Син Божий чрез силата на чудесата, по духа на осъщаването, чрез възкресението от мъртвите“ (Рим. 1, 2-4). Свети Павел знае добре и го повтаря многократно, че Исус винаги е бил Син Божий - от момента на Своето зачатие. Новостта на възкресението се състои във факта, че

Въплъщението. Докато титлата Христос, означаваща „Месия“, „Помазаник“, и у свети Павел има тенденция да стане собствено на Исус, а това на Господ представлява Неговото отношение спрямо вярващите, то титлата Син Божий показва това тайнствено отношение на Исус с Бог, едно отношение, което се открива напълно в Пасхалното събитие. Може да се каже, че Исус е възкръснал, за да стане Господар над живи и мъртви (срв. Рим. 14, 9; 2 Кор. 5, 15), или с други думи наш Спасител (срв. Рим. 4, 25).

Всичко това носи важни последици за нашия живот във вярата. Ние сме призвани да участваме с цялата си същност в събитието на смъртта и възкресението на Христос. Апостолът казва, че ние „сме умрели с Христа“ и ние вярваме, „че и ще живеем с Него, знаейки, че Христос, веднъж възкръснал от мъртвите, вече не умира: смъртта няма вече власт над Него“ (Рим. 6, 8-9). Това се изразява чрез споделяне на страданията Христови, което предвара пълното уподобяване с Него чрез възкресението, към което се отправяме с надежда. Същото нещо се е случило и със свети Павел,

В чест на Галилео Галилей

От стр. 6

цията и изказва съжаления за някои умствени становища, които понякога не са липсвали и при християните - както е в „Случая Галилей“, и не са схващали законната автономност на науката, която пък от своя страна дълбоко се самоизмамва, когато счита, че съвременните неща не зависят от Бог. Нещо повече, през 1633 г. членове от състава на Инквизицията не съзряха в текстовете на Свещеното писание съществуването на различни литературни жанрове като поема, епос, лирика, мистифици, псалми, коментари, истории и

дори легенди. На този факт обръща внимание папа Пий XII (1939-1958 г.) в енцикликата „Divino afflante Spiritu“ (1943 г.). В тази връзка протоиерей Йоан Майендорф, професор по богословие, в беседа, изнесена в католически университет в САЩ, твърди: „Библията никога не е претендирала да бъде универсален справочник за историята и науката.“ От своя страна кардинал Барониус, съвременник на Галилей и автор на публикуваните през 1597 г. „Църковни анали“, основателно предупреждава: „Свети Дух не ни учи как се

движат небесните тела, а как ние трябва да се придвижваме към небото.“

„Случаят Галилей“ изведе на авансцената на човешката мисъл и осветли сложните отношения между наука, богословие, философия, екзегетика, взаимоотношения, почиващи на „принципите на допълнителността“, както обяснява американският учен и носител на Нобелова награда Чарлс Таунс. Проблемът за взаимоотношенията между тези науки не е престававал да вълнува човека. Да си припомним свети Анселм Кентърбърийски

(1033-1109 г.); диспута между свети Бернард Клервоски и философа Абелард (1079-1142 г.); францисканеца Дънс Скот (1266-1308 г.) и естествено енцикликата (преведена на български) „Fides et Ratio“ - „Вяра и разум“, 14 септември 1998 г., на папа Йоан-Павел II, който отбелязва: „Случаят Галилей“ позволи да бъдат уеднаквени две реалности, които някои се опитват да представят сякаш противни една на друга: диренето на истината и увереността във вече познатия източник на истината.“
Иван ТЕОФИЛОВ

Benedictus PP XVI

5 ноември 2008 г.

7 ИСТИНА
VERITAS
Брой 4 (1425)
април 2009 г.

бъдещето с многобройни очаквания. Когато човек е млад, има идеали, мечти и планове; младостта е времето, когато узрява решаващият избор как да продължиш живота си напред. Също така може би поради тази причина именно тогава идва и времето, когато се прокрадват все по-упорито основните въпроси: Защо аз съм на тази земя? Какъв е смисълът на живота? Какво ще стане с моя живот? И още: Как да постигна щастие? Защо са страданията, болестите и смъртта? Какво има след смъртта? Въпроси, които стават обезпокояващи, когато трябва да се изправим пред препятствията, които понякога изглеждат непреодолими: трудности в обучението, липса на работа, семейни неразбирателства, кризи в отношенията с приятели или в изграждането на една двойка, болест или инвалидност, липса на необходимите средства поради икономическата и социалната криза. Тогава се питаме: как да запазим живо пламъчето на надеждата в сърцето си и откъде да почерпим сили за това?

В търсене на

„голямата надежда“

Опитът показва, че личните качества и материалните блага не са достатъчни, за да се породят тази надежда, която човешката душа търси непрекъснато. Както го написах и в енцикликата *Spe salvi*, политиката, науката, техниката, икономиката и всеки друг какъвто и да било материален ресурс не са достатъчни сами по себе си, за да поднесат голямата надежда, по която всички въздишат. Тази надежда „може да бъде само и единствено Бог, който обгръща вселената и който може да ни предложи и да ни даде това, което самите ние не можем да достигнем“ (т. 31). Ето защо една от основните последици от забравянето на Бог е видимият безпорядък, който бележи нашето общество със своите измерения на самота и насилие, неудовлетвореност и загуба на доверие, които често достигат до безнадеждност. Ясен и звучен е призивът, който идва от Словото Божие: „Проклет оня човек, който се надява на човек и плът прави своя опора, и чието сърце страни от Господа. Той ще бъде като мирика в пустиня и не ще види, кога дойде доброто“ (Йер. 17, 5-6).

Кризата на надеждата засяга по-лесно младите поколения, които в социокултурния контекст, лишени съответно от сигурност, ценности и стабилност, трябва да се изправят пред затрудненията, които определено изглеждат по-големи от техните сили. Аз мисля, скъпи млади приятели, за толкова много съвременници, наранени от живота, самите те незрели, което често е последица от една празнота в семейството, от възпитанието с позволен и напълно освободен избор, както и от лошия

пример, който наранява. За някои, а за съжаление те не са малко на брой, почти неизбежният изход е отчуждението и прибегването към рисково и насилствено поведение, към зависимост от дрога, алкохол и към толкова други форми на неуравновесеност. При това дори в тези, които се намират в затруднено положение, защото са последвали „лоши учители“, желанието за истинска любов и достоверно щастие не е угаснало. Но как да известим надеждата на тези младежи? Ние знаем, че в самия Бог човешкото създание открива своята истинска реализация. Първият ангажимент, който ни касае всички, е този за една нова евангелизация, която помага на новите

стана свидетел и мисионер. Основа християнски общности в Мала Азия и в Гърция, изминавайки хиляди километри и изправяйки се пред най-различни перипетии чак до мъченичеството в Рим - всичко това чрез любовта на Христос.

Голямата надежда е в Христос

За Павел надеждата не е само един идеал или някакво чувство, а жива личност - Исус Христос, Божият Син. Дълбоко проникнат от тази сигурност, той ще може да напише на Тимотей: „Защото се уповахме на живия Бог“ (1 Тим. 4, 10). „Живият Бог“ е възкръсналият Христос, присъстващ в света. Именно Той е истинската надежда - Христос, който живее с нас и в нас и който ни

да израствате в практиката на вярата. Вземайте участие в литургията във вашата енория и се хранете изобилно със Словото Божие и с едно активно участие в тайнствата. Както знаете, връх и център на живота и на мисията на всеки вярващ и на всяка християнска общност е Евхаристията, Тайнство за спасение, в което Христос става присъстващ и отдава като духовна храна Своето собствено Тяло и Своята собствена Кръв за вечен живот. Тайна, наистина изпълнена с вяра! С Евхаристията се ражда и израства Църквата - голямото семейство на християните, в което се влиза чрез кръщението и което се обновява непрекъснато благодарение на тайнството поми-

те на егоистичните интереси, но съхранете любовта към ближния и положете усилия да дадете своите професионални и човешки способности в служба на общото благо и на истината, винаги готови да отговорите „всекиму, който иска от вас сметка за вашата надежда“ (1 Петр. 3, 15). Истинският християнин никога не е тъжен, дори и да е изправен пред различни изпитания, тъй като в присъствието на Исус е тайната за неговата радост и неговия мир.

Марию, Майко на надеждата

Нека свети Павел да бъде за вас модел за това духовно пътуване за апостолски живот, Павел, който подхранва своя живот с постоянна вяра и надежда, следвайки примера на Авраам, за когото той пише в своето послание до римляни: „Авраам, без никакво основание за надежда, повярва с надежда, че ще стане баща на много народи“ (Рим. 4, 18). По следите на народа на надеждата - сформирани от пророците и светците на всички времена - ние продължаваме да вървим към осъществяване на Царството, а по нашия духовен път ни придружава Дева Мария, Майка на надеждата. Тази, която даде надеждата на Израил, която даде на света Спасителя и която запази надеждата си в подножието на Кръста, а за нас остава модел и подкрепа. На всичко отгоре Мария се застъпва за нас и ни извежда от мрака на нашите затруднения към лъчезарната зора за среща с Възкръсналия Исус. Бих искал да приключа това мое послание, скъпи млади приятели, приемайки като мое известно насърчение на свети Бернхард, вдъхновен от званието на Мария Stella Maris (Морска звезда): „Ти - какъвто и да си в този свят - по-скоро люшкан от вълните на бурите и ураганите, отколкото вървящ по твърдата земя, ако ти не искаш да бъдеш погълнат от бурята, не изпускай от очи тази блестяща звезда. Нека се издигат ветровете на изкушенията, нека се открият зъберите на нещастията, ти гледай звездата, зови Мария... В опасности и в тъга, в критични ситуации мисли за Мария, зови Мария... Следвайки я, ти си сигурен, че няма да се отклоних от пътя, умолявайки я, няма да се обезкуражиш; мислейки за нея, няма да сгреша. Ако тя те подкрепи, ти не ще паднеш; ако тя те закриля, ти няма да се страхуваш; ако тя те води, ти няма да усетиш умора; с нейна помощ ти ще достигнеш до целта.“ (Проповеди за прослава на Мария, 2, 17).

Марию, Морска звезда, води младите от целия свят към срещата с твоя Божествен Син Исус и бъди също така небесна закрилица на тяхната вяра и надежда!

Уверявайки ви в моята всекидневна молитва за всеки от вас, скъпи младежи, аз ви благославям от все сърце, както и хората, които са ви скъпи.

„Защото се уповахме на живия Бог“ (1 Тим. 4, 10)

поколения да преоткрият истинското лице на Бог, който е Любов. Към вас, скъпи младежи, които сте в търсене на една голяма надежда, аз отправям същите думи, които свети Павел отправяше към християните, преследвани от Рим: „А Бог на надеждата дано ви изпълни с всяка радост и мир във вярата, та чрез силата на Духа Светаго да се преумножава вашата надежда“ (Рим 15, 13). През тази година, посветена на Апостола на народите във връзка с две хиляди години от неговото рождение, да се научим от него как да станем достойни свидетели за християнска надежда.

Свети Павел,

свидетел за надежда

Намирайки се в затруднения и в изпитания от всякакъв род, Павел пишеше на своя верен ученик Тимотей: „Защото се уповахме на живия Бог“ (1 Тим. 4, 10). Как се бе родила в него тази надежда? За да си отговорим на един такъв въпрос, трябва да тръгнем от неговата среща с Възкръсналия Исус по пътя към Дамаск. Навремето Саул беше младеж като вас, на около двадесет и пет години, верен и спазващ Закона на Мойсей, който беше решил да се бори с всички средства с всеки, който би го приел като неприятел на Бог (Деян 9, 1). Докато той отиваше в Дамаск, за да арестува учениците на Христос, той бе заслепен от тайнствена светлина и чу да го викат по име: „Савле, Савле, що Ме гониш?“. Падна на земята и попита: „Кой си ти, Господине?“ И гласът му отговори: „Аз съм Исус, Когото ти гониш“ (вж. Деян. 9, 3-5). След тази среща животът на Павел се промени радикално: той получи Кръщение и стана Апостол на Евангелието. По пътя към Дамаск той беше вътрешно преобразен чрез Божията любов, която срещна в лицето на Исус Христос. Един ден той ще напише: „А дете живее сега в плът, живее с вярата в Сина Божий, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене“ (Гал. 2, 20). От преследвач той

призовава да вземем участие в Неговия вечен живот. Ако ние не сме сами, ако Той е с нас или още повече - ако Той е нашето настояще и бъдеще, тогава защо да се страхуваме? Надеждата на християните е впрочем да желаем „като наше щастие Царството небесно и вечния живот, влагайки нашето доверие в Христовите обещания и опирайки се не на нашите сили, а на помощта на благодатта на Свети Дух“ (Катехизис на Католическата църква, 1817).

Пътят към голямата надежда

Скъпи младежи, тъй както срещна един ден младия Павел, Исус иска да срещне и всеки от вас. Да, преди да стане наше желание, тази среща е пожелана от Христос. Но някой от вас би могъл да ме попита: Как мога да срещна Исус днес? Или по-скоро по какъв начин Той се приближава до мен? Църквата ни учи, че самото желание да срещнем Господ е вече плод на Неговата благодат. Когато в молитва ние изповядваме нашата вяра, дори и в мрака ние Го срещаме вече, защото Той се дарява на всеки от нас. Непрекъснатата молитва отваря нашите сърца, за да Го приемем, както го обяснява свети Августин: „Бог желае нашето желание да разцъфти в молитвата. Така Той ни предразполага да приемем това, което Той е готов да ни даде“ (Писмата 130, 8, 17). Молитвата е дар на Свети Дух, който ни прави хора с надежда, и като се молим, държим света отворен към Бог (вж. енцикликата *Spe Salvi*, т. 34).

Отделете място за молитва във вашия живот! Да се молиш сам е добре, но да се молиш заедно е още по-добре и по-полезно, тъй като Господ ни уверява, че е там, където двама или трима са събрани в Негово име (вж. Мт. 18, 20). Има многобройни начини да завържете приятелство с Него. Съществуват практики, групи и движения, срещи, духовни упражнения, за да се научите да се молите и така

рение. Чрез Миропомазването кръстените християни са утвърдени чрез Свети Дух да живеят като истински приятели и свидетели на Христос, докато тайнствата за свещенство и брак ги правят способни да осъществят своите апостолски задължения в Църквата и в света. Маслоосвещаването на болните ни прави да изпитаем Божията утеха в болестта и в страданието.

Да действваме според християнската надежда

Ако вие се храните с Христос, скъпи младежи, и живеете потопени в Него като апостол Павел, вие не ще можете да не говорите за Него на своите приятели и на съвременниците. Веднъж станали Негови верни ученици, вие ще станете способни да допринесете за сформиранието на християнските общности, пропити с любов - като тези, за които говори книгата Деяния на апостолите. Църквата разчита на вас за този мисионерски ангажимент. Нека трудностите и изпитанията, които срещате по пътя си, да не ви обезкуражат. Бъдете търпеливи и настойчиви, въпреки че при младите доминира тенденцията за припряност и искат всичко на момента.

Скъпи приятели, свидетелствайте като Павел за Възкръсналия Христос! Направете така, че да Го познаят всички онези, които сред младите или възрастните търсят „голямата надежда“, която дава смисъл на техния живот. Ако Исус стане ваша надежда, кажете го и на другите, споделете вашата радост, вашата духовна, социална и апостолска обвързаност. Облечени с Христос, след като сте Му отговорили с вашата вяра и сте Му поверили вашето доверие, разпространявайте тази надежда около вас. Избирайте това, което изразява вашата вяра. Покажете, че сте разбрали капаните на издигането в култ на парите, на материалните блага, на кариерата и на успеха и не се оставяйте да ви привличат измамни химери. Не отстъпвайте пред мотиви-

Списание „Обичайте се“ („Milujcie sie“) е полско младежко списание, което вече 30 години неуморно припомня, напомня и защитава християнските ценности сред съвременната младеж, подложена на огромен медиен и информационен натиск. Редакцията на списанието не се страхува да бъде „нетолерантна“ към всичко онова, което дезинформира, манипулира и откровено руши живота на младите хора. Изключително чувствителни към най-наболелите проблеми на съвременното общество, темите на списанието се приемат като откровение от младежи не само от Полша. От дълги години то излиза редовно и на английски, руски и чешки език.

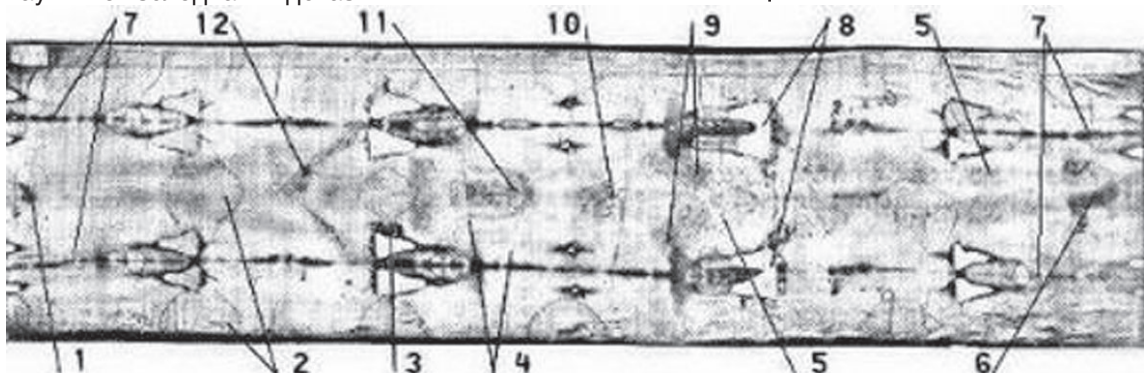
Препечатаните статии са от първия брой на списанието на български език, който ще даде възможност и на българските младежи да се запознаят с него. Автор на статиите е отец Миечислав Пьотровски, йезуит.

Мълчаливият свидетел на Възкресението

От сmp. 1
янска реликва, една учудваща света на науката „фотографска лента“ на страдание-то, смъртта и възкресението на Христос. Научните изследвания потвърждават, че отпечатъкът върху плащаницата се е получил в резултат от присъствието на истинското разпънато Тяло, което се е изобразило върху нея като фотографски негатив, а петната от кръвта са като позитив. Тази безценна реликва се е запазила до наши дни и се съхранява в Торино. Американските физици от Академията на Американските военновъздушни сили Д. Джаксън и Е. Джампър са открили, че изображението върху плащаницата е триизмерно. Многократни подробни изследвания потвърждават, че съвременната наука не е в състояние да пресъздаде такава изображение, толкова повече не би могъл да го направи и никакъв фалшификатор. Този образ не е нарисован с четка или с друга техника и не е дело на човек. Върху него няма никакви следи от мазка, както е при всяка картина или рисунка. Образът е с прозрачно жълт цвят и представлява голяма загадка, понеже в него изобщо не се откриват никакви пигменти, бои или багрила. Прездата е пожелтяла по-силно само върху външната страна. Оказва се, че измежду стотината влакна, образуващи нишката, само две или три външни влакна са променили цвета си. Така че изображението е възникнало само върху повърхността на влакната и не съществува нито от външната страна на платното, нито във вътрешността на нишките. Направените върху някои нишки опити да бъде премахнато оцветяването на влакната с помощта на 25 различни лабораторни разтворителя са останали без резултат. И така научните изследвания доказ-

ват, че изображението върху плащаницата не може да се премахне с нищо. Благодарение на триизмерна обработка на изображението учените са идентифицирали две монети върху дясното и лявото око на Човека от плащаницата. Върху дясното око се намира отпечатък на монетата Ierpton lituus, сечена между 29 и 32 година след Христос - по времето на Пилат Понтийски. Върху лявото око пък се идентифицира монета, сечена от Пилат единствено през 29 г. - в чест на Юлия, майката на Тиберий. Това е поредното доказателство за произхода на плащаницата от времето на Христос, а наличието на монетите върху очите отразява стар еврейски обичай, прилаган при погребване на мъртвите. Образът върху плащаницата има много характеристики, които въвеждат учените в голямо недоумение. Въпреки че в нея е било завито тяло, изображението е идеално плоскостно. То е без изменения и съгласно законите на оптиката представлява успоредна проекция. Учените предполагат, че най-вероятно този незаличим негативен образ на Разпънатия върху плащаницата е възникнал вследствие на някакво тайнствено избухване на енергия отвътре. Тогава образът се е отпечатал чрез „прогаряне“ на повърхността на влакната от инфрачервено лъчение или от бомбардиране на протони с енергия един мегаелектронволта (с такава енергия протонът преминава през зона с потенциална разлика един милион волта). Науката не е в състояние напълно да изясни механизма за нанасяне на образа на Тялото върху платното. Затова ученият Д. Джаксън пише: „Въз основа на познатите днес физико-химически процеси имаме осно-

На сmp. 10

Размери на плащаницата: 4.36 x 1.10 м. 1. Рана на левия крак. 2. Петна от водата, използвана за гасене на огъня през 1532 г. 3. Рана, причинена от режещ инструмент. 4. Гънки по плата. 5. Следи от бича. 6. Пета и ходило на десния крак. 7. Обгорели линии от огъня при пожара през 1532 г. 8. Реприз, правен от сестрите клариски от Шамбери. 9. Следи от удари, получени по пътя към Голгота. 10. Наранявания по главата, получени от трънен венец. 11. Рана на челото. 12. Рана на лявата китка. Следите по плащаницата са детайлни, триизмерни, химично и термично устойчиви дори във вода.

Да чакаш истинската любов

„Аз истински обичам Агата и тя ме обича. Тази любов не ни ли дава право да правим секс? Защо трябва да чакаме, докато се оженим? (Петър, 19 г.)

Здравей, Петре,
За да разбереш защо трябва да се изчака, помисли първо за това какво Бог ти казва за любовта и секса. Неговите възгледи по тези въпроси се различават коренно от тези на модерните и на езическите времена. Древните хора почитали богове и богини на секса. В днешно време също виждаме истински култ към секса. Просто обърни внимание на потока от порнографски материали, сексмагазини, екзотични нощни клубове и т.н. Много автори на статии в популярни списания запазват младите хора с идеята, че сексуалното удоволствие и неговото най-интензивно преживяване са най-важни. Техният „морал“ се изразява накратко по следния начин: „Ако си физически способен да правиш секс, отдавай се на това удоволствие колкото си пожелаеш. Щом имаш желание и възможност, можеш да задоволяваш това желание без страх от последиците. Всеки с всеки. По всякакъв начин. При всяка възможност.“ Тези автори не само отхвърлят учението на Исус за любовта и човешката сексуалност, но и извращават тези ценности, подигравайки се с тях.

Като свободна личност ти можеш да отхвърлиш Божиите заповеди. Ти можеш да избереш да повярваш на всички онези, които се забавляват с това, което нашият обичащ Бог казва за секса. Но първо трябва да си отговориш на следния въпрос: Съществува ли логичен аргумент, оборващ истинността на казаното от Светото писание за любовта и човешката сексуалност? Писанието ни казва, че „който отхвърля това, той отхвърля не човека, а Бога“ (1 Сол. 4, 8). Какво намираме в Светото писание за секса? От книгата Битие (1, 27-28) научава-

ме, че сексът и сексуалността са от Господ и съставляват важна част от нашата човешка същност. По волята на нашия Създател сексуалният акт трябва да бъде: 1) израз на любов в брака; 2) сферата, в която Той създава всяко човешко същество; 3) извор на голямо удоволствие за семейната двойка. Сексът и сексуалността са ни дадени от Бог. Няма нищо лошо в този дар. Физическото влечение към противоположния пол, търсещо физическо съединяване, и удоволствието на сексуалния акт са част от нашето сексуално устройство, както то е създадено от Бог. Сами по себе си тези неща са добри.

Ако погледнем на секса от гледна точка на биологията, виждаме, че телата на мъжете и жените са устроени така, че да се постигне съединяване на спермата с яйцеклетката и да се даде начало на нов живот. Сексуалният акт е място на могъщото Божие присъствие. Точно там, във физическото съединение на мъжа и жената, Той с любов създава нов човек. По тази причина Светото писание строго осъжда хомосексуалните връзки, содомията и другите сексуални перверзии.

Те противоречат на основния закон на биологията - възпроизводителната функция на секса. Единствената позволена форма на сексуално сближаване според Библията е тази между мъж и жена, свързани в неразлъчната връзка на брака (Мат. 19, 3-9). Естествено не всеки сексуален акт дава начало на нов живот, но Бог също желае брачният съюз да изразява дълбока интимност и пълно единение на любовта, така че мъжът и жената наистина да станат едно тяло.

Петре, трябва да знаеш, че бракът се смята за валиден само когато е сексуално консумиран. Ние знаем от Евангелието, че най-важният елемент е не сексуалното удоволствие, а любовта и съзряването на личността в любовта. Всичко трябва да е подчинено на този процес на съзряване, който включва и сексуалната област. Всички твои сексуални импулси и желания за физическо съединяване с Агата са признаци, че ти си нормален. И все пак сексуалната енергия трябва да бъде подчинена на закона на любовта. В противен случай ти ще се превърнеш в неин роб. Ти трябва да осъзнаеш, че хората, които пренебрегват

любовта (т.е. Божиите заповеди) и винаги се опитват да задоволят сексуалните си желания, се превръщат в роби всеки път, когато почувстват сексуално желание. Ако следваме терминологията, това се нарича сексуално пристрастяване. Хората, поробени от сексуалното желание, са обърнати егоистично към себе си. Те търсят задоволяване на нагона си по все по-рафинирани начини. Може би си запознат с видовете сексуални актове, към които авторите и редакторите на сексколонките в списания като „Браво“ приканват публиката си. Те просто деморализират читателите, като ги учат на егоизъм и пристрастяване към секса. Като наркотрафиканти те причиняват голяма вреда на младежите. За такива хора Исус казва: „Горко на онзи човек, чрез когото съблазн дохожда“ (Мат. 18, 7).

Петре, ти и Агата имате възможността да узреете в любовта и така да се подготвите за трудните и прекрасни отговорности на съпружеския живот. Както и с другите аспекти на любовта можете да се научите да се обичате чрез подчиняване на сексуалния нагон на закона на любовта. Ако ти истински обичаш Агата, няма да докосваш тялото ѝ преди брака. Само когато чрез брака ти ѝ дадеш за цял живот своята клетва за вярност и ѝ обещаеш да бъдеш отговорен за нея и за децата, родени от вашия съюз, само тогава ти ще имаш правото да изразиш своята любов към Агата чрез сексуален акт. Защото истинската любов означава да поемеш отговорност за другия човек до края на живота му и сексуалният акт ще бъде израз на взаимна любов само когато това условие е спазено.

Истинската любов не умира. Тя не подлежи на смяна на емоциите и настроенията.

Исус Христос е единственият гарант за такава любов. Ето защо тайнството на брака е толкова важно. Това е основната причина, поради която ти трябва да отложиш сексуалните отношения.

Запомни, че любовта е най-важна. Любовта дава истинско щастие. Ето защо сексът трябва да бъде подчинен на закона на любовта. Както казва Писанието: „Всичко ми е позволено, ала не всичко е полезно; всичко ми е позволено, но няма да бъда аз обладан от нещо... Ала тялото не е за блудство, а за Господа, а Господ - за тялото... Нима не знаете, че телата ви са Христови членове? ... Да взема ли ... да ги направя членове на блудница? Съвсем не! Избягвайте блудството“ (1 Кор. 6, 12-20). Дарът на секса ще стане истинско добро само когато се използва за целта, за която е предназначен, т.е. в тайнството на брака според Христовия закон на любовта. Ако истински обичаш Агата, ще почакаш. В противен случай ще унищожиш нейната любов.

Сърдечни поздравии и на двамата ви заедно с моята молитвена надежда, че ще продължите да вярвате и да се упоавате на Исус Христос.

В Христос има много части, но едно тяло

На 6 март т. г. в конкатедралния храм „Свети Йосиф“ се състоя Световният молитвен ден на жените. Поздравление към участниците и гостите отправи отец Томаш Кръгер, който подчерта значението и ролята на жените в днешните времена. В икуменичната молитва освен представителките на Методистката църква, на Първа евангелска църква, на Православната църква, на Католическата църква от източен и западен обред активно участие взеха и всички присъстващи, като пееха.

Молитвата е изготвена от жените на Папуа-Нова Гвинея. Страната се намира в югозападната част на Тихия океан, отличава се с изключителна природна красота и богати природни ресурси - злато, сребро, мед, петрол, газ, диаманти. Жителите се различават доста един от други, говори се на повече от 800 езика, което свидетелства за много различни култури и традиции. Самите съставителки споделят в молитвата: „Нашата разнообразна природа ни отделя едни от други, но Божията любов ни свързва с всички братя и сестри по света.“ И затова те са из-

брали за тема на молитвата „В Христос има много части, но едно тяло“. Вплетени в молитвата са отправените думи към Бог да бъдем укрепени в дух на единство, мир и любов, които да се проявяват във всички християни - независимо от различията. Споделени са проблеми от раздори между отделни племена, от антинародната политика на рудодобивни компании, от форми на насилие, от изградените прегради между хората. Изразено е разкъчане за случаите, в които дарбите не са употребявани за правене на добро на другите, а за собствено егоистично облагодетелстване. Подкрепени от Евангелието, с вярата, че независимо от различните култури, традиции, цвят на кожата, езици, територии в Божия Дух ние сме едно, са изказани думи на благодарност към Господ Исус Христос, че ни дава възможност да сме едно тяло в Него.

Песните, които включва молитвата и които изпяхме всички, подсилиха духа на съпричастност към жените от Папуа-Нова Гвинея и към християните по света.

Велка ГЕОРГИЕВА

История на възникване на „Глава в кръв и рани“

От стр. 5

странична доминанта, пречупена чрез хроматично движение в алта и баса, създаващо за момент твърдост, сменена от блуждаенето минор - мажор в синкопираното движение на тенора. Третата цезура в периода се подготвя от богато на фигурации движение предимно в тенор и бас. Тук хоралът завършва с фригийска каденца.

За разлика от четирите коментирани хорала, петият е изключително богат на хармоническа инвенция (№345). Тук е забележима ярка модалност (наличност на стари, църковни ладове - в случая на фригийски лад), чрез което гениалният майстор потвърждава връзката си с естетиката на канционала в ранния барок. Тук модулацията (временно отклонение към друга тоналност) към паралелния мажор идва в началото на втория период - първата цезура на периода, после необичайно меко преминава в далечната ре минор и се установява на доминантата ѝ. В последната цезура категорично прозвучава сол мажор, след което в края на хорала движението сякаш се стапя във фригийска каденца. Музиката е пропита с тъга, но и с едно светло чувство на умиротворение, като че смъртта на Спасителя на кръста ни носи увереността, че греховете ни ще бъдат изкупени. Същевременно заклю-

чителната каденца звучи като недоизказан въпрос - какъв ще бъде по-нататък животът, съдбите, очакванията и надеждите ни. Бах ни казва много с тази музика по ненадминат начин, кара ни да се замислим, но и ни очарова. В тази кратка двуделна форма - само от 12 такта - е заложена богата гама от чувства и настроения. Дори ако слушаме хорала в чисто инструментално изпълнение, музиката ни грабва и достига до съкровената ни същност. Неслучайно хоралът влиза в молитвените песнопойки на католици, протестанти, англикани и различни деноминации.

Вече настъпва времето, когато този хорал ще зазвучи в нашите черкви. Чрез него (тъй като е станал икуменическо песнопение) още веднъж ще се приобщим към голямото семейство на християните в очакване с надежда на Христовото Възкресение.

Д-р Майя ХИЛДЕГАРД

Бележки:

1. Evangelisches Kirchen-Gesangbuch, Evangelische Verlagsanstalt Berlin
2. Katholisches Gesang und Gebetbuch - St. Benno-Verlag-Leipzig und F. W. Cordier-Verlag-Heiligenstadt
3. Spiewnik koscielny - Krakow 1987
4. Today's missal. United States Catholic Conference, Copyright 1996.
5. Neupostolisches Gesangbuch Verlag Friedrich Bischoff GmbH.
6. J.S. Bach 371 vierstimmige Choralgesänge, VEB Breitkopf & Hartel Musikverlag Leipzig

Към католическата младеж в България
И към всички, които желаят да се присъединят
Девет месеца молитва за младежите
в България и в целия свят

Да бъдем светлината на света...

Осма година
От април до декември
Май 2009 г.

Да се молим за младежите, които Бог призовава - да отворят сърцата си за Него и да чуят Неговия глас.

„В една градина растял прекрасен бамбук. Той знаел, че е най-хубавият в цялата градина. Знаел също, че стопанинът на градината го обича и му харесва да си почива под него.

Един ден стопанинът дошъл, погледнал го с безкрайна любов и му казал:

- Имам нужда от теб.

Бамбукът с голяма радост в гласа му отговорил:

- Знаеш, че те обичам и съм готов да ти бъда полезен.

- Ако искаш да ми бъдеш полезен, трябва да отрежа всичките ти клонове.

В този момент всичко в градинката утихнало.

- Да отрежеш всичките ми клонове!? Това, което ме прави толкова красив!?

- Ако не мога да отрежа клоните ти, няма да ми бъдеш полезен - отговорил стопанинът.

- Щом няма друга възможност... отрежи ги - прошепнал бамбукът.

- Ако искаш да ми бъдеш полезен, трябва не само да отрежа красивите ти клонове, но също трябва и да те отсека.

В този момент и листата в градината спрели да се пок-

лащат.

- Ти искаш да ме отсечеш мен - най-хубавото дърво в твоята градина? - попитал бамбукът с разтреперан глас.

- Ако не мога да направя това, ти няма да ми бъдеш полезен; освен това трябва да те разцепа наполовина и да извадя сърцето ти. Ако не мога да направя всички тези неща, няма да ми послужиш.

Бамбукът се навел до земята и с тих глас промълвил:

- Щом трябва да отрежеш клоните ми, след това да ме отсечеш, да разделиш наполовина тялото ми и да извадиш сърцето ми, за да ти бъда полезен, тогава го направи.

Господарят махнал всички клонове и го отсякъл, след това разделил тялото му на две и накрая извадил сърцето на своя любим бамбук. С тялото му отклонил водата на един поток, за да може по този начин да се напоява едно сухо поле. Благодарение на бамбука тази година то дало невероятна богата реколта. Ако бе останал в градината, сигурно би могъл да се гордее със своята красота, но не би бил полезен на никого. Заради това, че позволил на стопанина да му махне клоните, да го отсека, да го разцепа на две и да извади сърцето му, той станал една голяма благодат за другите.“

Господи, молим Те за тези, които си избрал да Те следват отблизо. Дай им дара на тишината, за да могат да разпознаят Твоя глас сред гласовете на света. Дай им сърце, готово да остави всичко и да тръгне след Теб, без да пресмята собствената си полза. Направи ги способни да Ти отдадат всичко, което имат, самите себе си, за да изпълниш чрез тях святата Си воля. Нека както Мария живеят като Твои верни синове и дъщери и когато ги повикаш, да отговорят с нейната любов: „Ето ме, Господи.“

В светлината на втора светла тайна - Исус проявява Своята божественост в Кана Галилейска.

Отче наш...

Радвай се...

Слава на...

Блажежи Евгений, Камен, Павел и Йосафат, мъченици за вярата - бъдете светлина за нас!

Свети Йоане, Предтеча Господен - моли се за нас!

Младежко молитвено движение NIKA

...И СОЛТА НА ЗЕМЯТА

Мълчаливият свидетел на Възкресението

От стр. 9

вание да твърдим, че върху плащаницата не би трябвало да възникне образ, но той е действителен дори когато не сме в състояние да изясним как е възникнал. Научните изследвания са изключили вероятността образът върху плащаницата да е фалшифициран. Единственият творец на този потресаващ фотографски негатив е мъртвото тяло на разпънат човек, еврей от първи век, разпънат от римските войници точно по начина, който описват Евангелията. Всички научни данни позволяват да твърдим, че става дума за автентичното погребално платно на Исус Христос. Учените К. Е. Стевенсон и Г. Р. Хабермас твърдят, че степента на вероятност образът върху плащаницата да не е образ на Тялото на Исус е 1 от 82 944 000. За да илюстрират това по-добре, те представят следното сравнение: Да си представим 82 944 000 банкноти от 1 долар, наредени една до друга. Това прави дължина три пъти по-голяма от разстоянието между Ню Йорк и Сан Франциско. Едната от тези

банкноти е белязана и един човек със завързани очи може само веднъж да протегне ръка, за да я намери. Вероятността да намери белязаната банкнота е 1 от 82 944 000. Окончателният извод е следният: Плащаницата е погребално платно, в което е било завито Тялото на Исус Христос. Този извод се опира на изобилно документиран научни факти („Вердетто сулла Синдоне“, Брешия, 1982 г., с. 146).

И. Делаж правилно забелязва, че толкова силни и неоспорими аргументи няма да убедят само онези хора, които поради идеологически причини „са си сложили разума на трупчетата“.

Експерти по съдебна медицина въз основа на познания върху процеса на съсирване на кръвта твърдят, че Тялото на Исус е било обвито в плащаницата около два часа и половина след смъртта и е останало в нея 36 часа, тъй като върху тъканта няма никакви следи на разлагане и гниене. Нещо повече, тялото със сигурност не е било извадено от плащаницата, понеже няма никакви следи от разкъсване - ясно се виждат ненарушени съсиреци от кръв. Този факт не може да се изясни научно, нито да се възпроизведе в лаборатория.

По какъв начин тялото е проникнало през лененото платно, без да наруши негова-

та структура? Какво е причинило тайнственото отпечатване на цялото тяло върху плащаницата? Отговор може да даде само вярата, която говори, че всичко това е станало в момента на Възкресението на Исус Христос. И затова по време на своята проповед в Ториното на 13 април 1980 г. Йоан-Павел II каза, че „приемайки аргументите на много учени, светата Торинска плащаница е особен свидетел на Пасхата: на Страданията, Смъртта и Възкресението. Мълчалив, но едновременно красноречив свидетел“. Науката открива кой е Човекът от плащаницата, а вярата води към Неговото разпознаване. Тази най-ценна реликва по особен сугестивен начин ни напомня, че Христос наистина страда, умря на кръста и възкръсна заради мен, заради моето спасение. Мога ли да остана безразличен към тази безкрайна любов?

„За вярващия човек - казва Йоан-Павел II - е важно преди всичко това, че плащаницата е огледало на Евангелието. (...) Всеки чувствителен човек, размишлявайки върху него, изпитва вътрешно вълнение и разтърсване (...). Плащаницата е наистина невероятен знак, който обръща към Исус, истинското Слово на Отца, и призовава човека да следва в живота си Този, който предаде за нас самия Себе си...“

10 ИСТИНА VERITAS
Брой 4 (1425)
април 2009 г.

Каменно сърце

Сърцато беше малко градче, обитавано само от плъхове - всички те мустакати и с големи уши. Името на градчето идваше от това, че ако и всички плъхове да си приличаха на пръв поглед, те се различаваха по сърцата си.

Имаше жители с големи сърца, други - с малки сърца; едни бяха влюбчиви, други - по издръжливи на любовните стрели, а трети - някъде по средата.

Каменно сърце беше плъх на средна възраст. Наричаха го така, понеже създаваше впечатление, че вместо сърце има скала в гърдите си. Не че беше лош, но винаги изглеждаше ядосан и имаше малко приятели. Всички казваха, че с времето сърцето му се е вкаменило. И може би имаха право.

Каменно сърце не е бил винаги такъв. Като малък сърцето му беше меко, нежно и розово. Беше плъхче като всички други, но имаше един проблем - не знаеше да прощава.

Когато нямахме и годинка, негово приятелче реши да се пошегува и му скри любимия биберон, който беше син и имаше вкус на сирене рокфор. На шото плъхче плака много, като не намери биберона си; толкова много, че трябваше да дойде пожарна, за да изпомпа водата от дупката му.

Като видя накъде отиват нещата, приятелчето му взе биберона и му го върна.

- А аз помислих, че съм го изгубил. Ти си голям глупак - изцвърка гневен Каменно сърце, докато блажено смучеше биберона и триеше сълзите си.

- Извинявай, приятелю. Не мислех, че ще го вземеш толкова надълбоко. Аз само се пошегувах - започна да се оправдава Шоколадено сърце (наричаха го така, понеже беше тъмнокафяво плъхче).

- Какво да извинявам? Никакво извинение! Вече не съм ти приятел и никога няма да ти простя тоя номер - продължи да вика засегнатият, който още не се беше успокоил.

Шоколадово сърце си тръгна много тъжен, понеже наистина не беше искал да нарани приятеля си. Помисли си, че с времето гневът на приятеля му ще премине. Ала не стана та-

ка. Каменно сърце повече никога не му проговори.

На училище негов съученик - без да иска - го блъсна в междучасието. Нашият герой си изпусна чантата, закуската, изобщо всичко, каквото носеше. Чантата му се смачка, закуската се оваля в прахта на земята... И беше съвсем невъзможно да му се обясни, че това е едно просто стълкновение по стълбището, а не че някой специално е искал да го удари и да го лиши от любимата закуска. И този път Каменно сърце не прости. И загуби още един приятел.

Така минаваха годините. И сякаш с всяка недадена прошка сърцето на плъхчето се втвърдяваше все повече и повече. То загуби своя розов цвят и стана сиво, твърдо и сухо, сякаш нямаше вече живот.

Папратово сърце пък, напротив, беше плъх, който винаги прощаваше и имаше много приятели. Казваше, че във всяко листенце на папратта, която беше негово сърце, имаше любов; а листенцата бяха доста. Понеже беше наистина добър, помисли, че трябва да направи нещо за Каменно сърце. Не можеше да се примири, че сърцето на другия ще продължава да се втвърдява. И замисли план. Каменно сърце трябваше да осъзнае стойността на прошката.

Папратово сърце повика всички, на които нашият приятел не беше простил. Наистина бяха много. Той ги помоли да му помогнат. И понеже никой не беше злопамятен, всички се съгласиха. Скоро беше рожденият ден на Каменно сърце и това беше отлична възможност екшънпланът да се приложи в действие.

На рождения ден Папратово сърце събра на градския площад с форма на сърце „непростените“ плъхове, на всеки сложи шапка с надпис „Честит рожден ден“ и им върза по една топка на опашките. Щом станаха готови, отиде за Каменно сърце. Поздрави го с „Честит рожден ден“, после му завърза очите и го отведе на площада. Там направи знак всички да му изпеят „Щастлив рожден ден“ и на края на песента му свали превръзката.

Каменно сърце не можеше да повярва на очите си. Всич-

ки плъхове, на които беше обърнал гръб и за които беше затворил сърцето си, се бяха събрали на площада, за да го поздравят, размахвайки на опашките си топчета и пеейки му „Щастлив рожден ден!“. Силно се развълнува. Но това не беше всичко.

- Те искат да ти направят един специален подарък - каза Папратово сърце.

- Подарък ли? Не, няма нужда... - леко засрамен отвърна Каменно сърце.

- Има нужда, и то голяма нужда - настоя приятелят му. - Хайде сега всички заедно... Какво ще му дадем по случай празника? - призова благородният плъх.

- Нашата прошка - казаха всички.

- Нещо не разбирам... - се обади объркан Каменно сърце.

- Разбира се, че не разбираш. При различни случаи ти не си прощавал на тези плъхчета. Затворил си им вратите на сърцето си и си ги отхвърлил от живота си. Никой от тях, колко и да е искал, не е можел отново да бъде твой приятел. Надавам си, че вече си разбрал в самотата на миналите години - продължи Папратово сърце, - че прошката ни сближава едни с други, обединява ни и ни прави по-добри. Да простиш на един приятел - това смекчава сърцето ни, дава му сили и го прави по-силно да блести.

Каменно сърце слушаше внимателно, навел глава. Приятелят му продължи:

- А сега те трябва да ти простят и понеже те обичат и искат да имат розови и нежни сърца, те го правят от все сърце.

Доста странно - този, който никога не беше прощавал, сега искаше от цялата си душа да му бъде простено от другите. Сега най-сетне Каменно сърце разбра. И прие подаръка на приятелите си - прошката.

Каменно сърце никога не забрави този свой рожден ден. Той беше получил най-хубавия подарък, тъй като беше простил и на себе си. И така отново имаше много приятели, отново се научи да бъде щастлив и сърцето му започна лека-полека да променя цвета и твърдостта си.

След време никой вече не си спомняше старото му име. А го познаваха с новото - Сърце от захарен памук. Малко дълго име, но това не го притесняваше. Той носеше гордо едно голямо розово, меко и сладко сърце.

От испански: М.Г.

Част втора Глава втора Сакраментално обслужване на пасхалната тайна

Член 1 Извършване на църковната литургия II. Как се извършва? Знаци и символи

1151 Знаци, възприети от Христос. В своята проповед Господ Исус Христос използва често знаците на сътворението, за да направи да се познаят тайните на Божието Царство (Вж. Лук. 8, 10). Той извършва своите изцеления или подсилва проповедта си с материални знаци или символични жестове (Вж. Иоан 9, 6; Мк. 7, 33-35; 8, 22-25). Така Той придава нов смисъл на фактите и знаците на Стария завет, особено на Изхода и Пасхата (Вж. Лук. 9, 31; 22, 7-20), защото Той самият е смисълът на всички тези знаци.

1152 Знаците на тайнствата. След Петдесетница Свети Дух извършва осветяването на Своята Църква чрез сакраментални знаци. Тайнствата на Църквата не премахват, а пречистват и допълват цялото богатство от знаци и символи на материалния свят и социалния живот. Освен това те изпълват „типосте“ и „фигурите“ на Стария завет, означават и осъществяват спасението, извършено от Христос, като предобразяват и предзнаменуват небесната слава.

Думи и действия

1153 Всяко богослужение е среща на Божиите синове със своя Отец в Христос и в Свети Дух и тази среща се изразява като диалог посредством думи и действия. Безспорно символичните действия сами по себе си говорят, но е необходимо Словото Божие и отговорът на вярата да съпровождат и оживяват тези действия, така че семето на Царството да даде своя плод в добра почва. Литургичните действия означават това, което Словото на Бог изразява: безкористното начинание на Бог и същевременно отговора на вярата на Неговия народ.

1154 Литургията на Словото е неразделна част от богослуженията. За да се подхранва вярата у вярващите, знаците на Божието слово трябва да са достолепни: книгата на Словото (събрани четива - лекционарий, или Евангелието), почитането на книгата (процесия, тамян, свещи), мястото на нейното извествяване (амвон), нейното прочитане, което се чува и разбира, тълкуването на служителите, който продължава нейното огласяване, отговорите на общността (възкличания, псалми за размисления, литании, изповядване на вярата).

1155 Неразделни както знаците и учението, литургичното слово и литургичното действие са също толкова неотделими в одействителността на това, което означават. Свети Дух дава не само разбиране на Божието слово, като подбужда вярата; чрез тайнствата Той реализира и „чудните“ Божии дела, известни чрез Словото: Той прави реално присъстващо делото на Отца, извършено от Неговия възлюбен Син, и го съобщава на вярващите.

Песнопение и музика

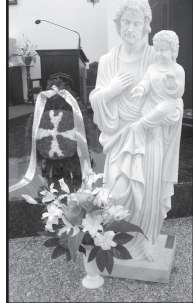
1156 Музикалната традиция на цялата Църква създаде съкровище с неограничена стойност, което надминава другите изкуства най-вече с това, че свещеното пеене, свързано с думи, съставя необходима и неделима част от тържествената литургия (CONCILIUM VATICANUM II, Const. Sacrosanctum Concilium, 112: AAS 56 (1964) 128). Композирането и пеенето на възхновени псалми в съпровод на музикални инструменти често пъти са били тясно свързани с богослуженията още в Стария завет. Църквата продължава и развива тази традиция: „Назидавайте се с псалми, химни и възхновени песни, пейте и прославяйте Господа в сърцата си“ (Ефес. 5, 19) (Вж. Кол. 3, 16-17). Който пее, два пъти се моли (Вж. SANCTUS AUGUSTINUS, Enarratio in Psalmum 72, 1: CCL 39, 986 (PL 36, 914)).

1157 Пеенето и музиката изпълняват своята функция на знаци по толкова изразителен начин, че са в „най-тясна връзка с литургичното действие“ (CONCILIUM VATICANUM II, Const. Sacrosanctum Concilium, 112: AAS 56 (1964) 128) по три главни белега: изразителната красота на молитвата, единдушното участие на общността в определени моменти и тържествения характер на богослуженията. Така те се съпричастяват с крайната цел на думите и действията на литургията: прославата на Бог и осветяването на вярващите (Вж. CONCILIUM VATICANUM II, Const. Sacrosanctum Concilium, 112: AAS 56 (1964) 128):

„Колко съм плакал при химните и песните към Тебе, развълнуван дълбоко от гласовете на сладкозвучната Твоя църква! Тези гласове се вливаха в ушите ми и истината се втичаше в сърцето ми: и кипваше от него горещо благочестие, и течаха сълзите ми, и добре ми беше с тях“ (SANCTUS AUGUSTINUS, Confessiones 9, 6, 14: CCL 27, 141 (PL 32, 769-770)).

1158 Хармонията на знаците (пеенето, музиката, думите и действията) е толкова по-изразителна и плодотворна, колкото повече се изразява в културното богатство, присъщо на Божия народ, който извършва богослужението (CONCILIUM VATICANUM II, Const. Sacrosanctum Concilium, 119: AAS 56 (1964) 129-130). Ето защо „народната религиозна песен трябва да бъде умело поощрявана, така че в благочестивите и свещени дела и в самите литургични действия“ в съответствие с църковните норми „гласовете на вярващите да могат да звучат“ (CONCILIUM VATICANUM II, Const. Sacrosanctum Concilium, 118: AAS 56 (1964) 129). Но „текстовете, предназначени за свещено пеене, трябва да бъдат съобразени с католическото учение и да се извличат предимно от Светите писания и други литургични източници“ (CONCILIUM VATICANUM II, Const. Sacrosanctum Concilium, 121: AAS 56 (1964) 130).

Из „Катехизис на Католическата църква“

На 22 март, неделя, в катедралата „Свети Йоансиф“ в София на литургия, водена от апостолическия нунций в България архиепископ Януш Болонек в съслужение с енорийския свещеник отец Мариуш Полцин, монс. Натале Лода и дякон Елко Терзийски, бе осветена статуя на покровителя на храма. Тя е дар на енорията от барона Копа Солари в памет на починалата му съпруга Дона Тереза. Статуята е изработена в ателието на ита-

лианския скулптор Симоне Паче от бял мрамор от Карара, висока е 170 см и тежи около 500 кг. Пренасянето ѝ от Италия до София става със съдействието на посолството на Малтийския орден в България.

11 ИСТИНА VERITAS Брой 4 (1425) април 2009 г.

лианския скулптор Симоне Паче от бял мрамор от Карара, висока е 170 см и тежи около 500 кг. Пренасянето ѝ от Италия до София става със съдействието на посолството на Малтийския орден в България.

Барон Копа Солари е декан на благородниците на служба във ватиканските палати и по церемониала на папата. От Италия заедно с дарителя специално за церемонията бяха пристигнали принц Карло Масимо, Наталия Копа Солари, дъщеря на барона, монс. Натале Лода, преподавател по канонично право в папски университет в Рим, и скулпторът Симоне Паче.

И - V

Година на свещеника

(19 юни 2009 г. - 19 юни 2010 г.)

Свещеникът трябва да бъде „видим“ свидетел на Христос в обществото. Това заяви папа Бенедикт XVI на аудиенция за участниците в пленарната сесия на Конгрегацията за клира и обяви Година на свещеника от 19 юни 2009 до 19 юни 2010 г. Целта на обявената специална година е да се изтъкне, че всеки свещеник трябва да се стреми към „духовно усъвършенстване“, за да може неговото служение да бъде ефективно. Освен това, допълни папата, свещеникът трябва да бъде добре подготвен и да познава учението на Църквата от II ватикански събор, а в обществото да се „разпознава“ по своя морал и външен вид.

Да освещава, да поучава, да води. Това са трите ценности, които свещеникът трябва да свидетелства от момента на ръкоположението. Ценности, заяви Светият отец, които преди да бъдат един дълг, те са един дар, благодарение на който свещеникът участва в един нов живот и придобива онзи „стил“, който бе присъщ на Исус и следователно, на апостолите. Именно това „участие“ в живота на Христос прави „необходим, дори неотменим стремежа към морално усъвършенстване“. Той посочи: „Именно за да насърча стремежа на свещениците към духовно усъвършенстване, от който зависи преди всичко ефикасността на тяхното служение, реших да обявя една специална Година на свещеника, която ще започне от 19 юни т.г. и ще продължи до 19 юни 2010 г. Навършват се и 150 години от смъртта на светеца от Арс Жан-Мари Виане, истински пример на пастир в служба на Христовото стадо.“

Папата отбеляза, че изминалите две хиляди години църковна традиция са отслабили ефикасността на свещенството в сравнение с неговата „конкретна специфична същност“. „Постоянното формиране“ на свещениците остава голям и деликатен приоритет. От епископите Светият отец поиска да поддържат „човешки и истински бащински връзки“ със своите първи сътрудници „особено от доктринална гледна точка“. „Важно е свещениците да бъдат насърчавани, особено младите, към коректно приемане на текстовете от II ватикански събор, тълкувани в светлината на доктрината на Църквата. Спешно се явява нуждата и от възстановяването на онова съзнание, което подтиква свещениците да бъдат присъстващи и разпознавани както по възгледите на вярата и личните добродетели, така и по дръжките, по културата и по любовта, постоянстващи в мисията на Църквата.“

„Радикалните социални промени през последните десетилетия“ изискват използването на „най-добрите църковни сили“ в грижата към кандидатите за свещенство. Свещенство, настоя папа Бенедикт XVI, което трябва да бъде съответно оценено, защото неговата мисия в Църквата добива форма от Христос, който е нейният централен двигател, тъй като съществува опасност от допълнително подценяване на свещеническото служение, ако се тръгне от погрешно тълкуване на справедливото насърчаване на миряните.

Светият отец припомни и четирите аспекта на свещеническата мисия. Тя е църковна - защото „никой не известява самия себе си“, а Бог; единна - защото се върши „в общение и единение“, и накрая - йерархична и доктринална. Аспекти, отбеляза папата, които подчертават „значението на църковната дисциплина“ и още веднъж на „доктриналното формиране“.

По Радио ВАТИКАН

Папа Бенедикт XVI: Оформянето на съзнанието на вярващите е приоритет в пастирската дейност на Църквата

Приоритет при оформяне на съзнанието на вярващите имат духовните и пастирските средства като катехизиса и Евхаристията. Това бе акцентът на посланието на папата към участниците на XX вътрешен курс на Апостолическия трибунал. В документа, отправен към върховния „съдия“ кардинал Джеймс Стафорд, Светият отец призовава свещениците да подхранват своя духовен живот, за да изпълняват достойно своето звание.

Папата посочва духовните и пастирските средства, на които трябва да се даде предимство в оформянето на човешкото съзнание. Между тях на първите места той поставя „катехизиса, проповедта, духовното ръководство, тайнството на помирието и отслужването на Евхаристията“. „Един подходящ катехизис - посоч-

ва папа Бенедикт XVI - представлява конкретен принос във възпитанието на човешката съвест, защото помага да се разбере по-добре чувството за грях, което днес е замъглено от съвременния начин на мислене и живот.“ Днес, подчертава той, хората живеят сякаш Бог не съществува, което показва един релативизъм, пренебрегващ истинския смисъл на живота. А за проповедта папата посочва, че в църковната история тя е свидетел на различни форми, съобразени с пастирските нужди на вярващите.

„В нашите общности - отбелязва Светият отец - се практикуват различни начини на комуникация, включително с все по-модерни телематични средства.“ Съвременните медии предоставят изключителни възможности за възвестяване на Словото Божие по

един нов начин, по-близък до съвременната чувствителност.

Сред пастирските средства той посочва и „духовното ръководство“, което днес повече от всякога има нужда от „мъдри и свети духовни учители“. „Всеки свещеник е призван да пази и отслужва Божието милосърдие в тайнството на покаянието“, помагайки на каещия се да върви по трудния път на светостта. За това е нужно „всеки свещеник да подхранва своя духовен живот и да се грижи за своето постоянно богословско и духовно обновяване“.

Папа Бенедикт XVI посветва свещениците да следват примера на светите изповедници и духовни учители като Жан-Мари Виане, чиято годишнина от смъртта се чества тази година.

По Радио ВАТИКАН

Ревностен душепастир

Големият аржентински всекидневник „La Nacion“ определя като „подвиг“ пасторалната работа на 41-годишния аржентински католически свещеник отец Зигфридо Мородер, който преодолява не-

роятни препятствия, за да възвестява Божието слово и Евангелието.

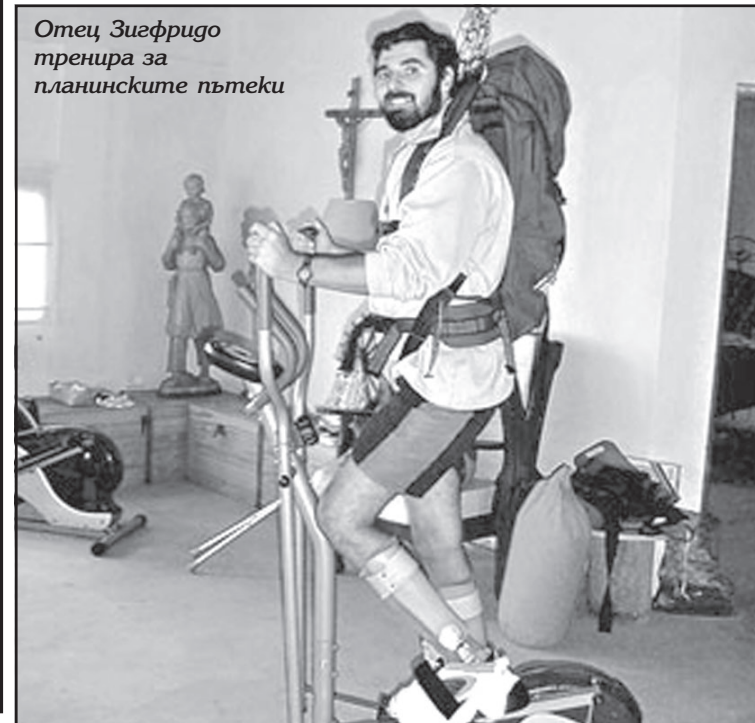
Отец Зигфридо е енорийски свещеник на голяма енория, която се намира в обширна долина, оградена от плани-

ни. А в планините са пръснати повече от 40 къщи, където живеят негови енорияши. Годишно наред той се катери всяка седмица по баирите и обикаля очакващите го с нетърпение вярващи. За да слезе по-бързо в енорийския дом, той често използва делтаплан. През октомври м. г. при спускане от планината го подхваща силна буря, отчето загубва управление, пада и тежко се наранява. В продължение на месеци е в болнична количка. Благодарение на помощта на лекарите и на своята воля той оздравява. Предлагат му кола, за да катери планинските пътеки, но свещеникът предпочита да яхне кон.

Запитан защо е предпочел коня, отец Зигфридо отговаря с шеговита усмивка:

- Христос е използвал ослица в равнината, за да влезе бавно и тържествено в Йерусалим, а на мен препоръча коня за планината - за да възвестявам по-бързо, по-безопасно и по-сигурно Божието слово.

Петър КОЧУМОВ

12 ИСТИНА
VERITAS
Брой 4 (1425)
април 2009 г.

Тони Блеър е загрижен от изолирането на християните в Англия

Британският експремиер Тони Блеър изрази личната си загриженост относно „агресивния лаицизъм“, който се налага в общността на тази страна.

В интервю за англиканския седмичник „Църквата в Англия“, за което е писал и „Осерваторе романо“, експремиерът определя като безумни санкциите, наложени на някои хора за това, че са изразили публично своята вяра. Политикът се е позовал на случаи като този с Каролин Петри - медицинска сестра, уволнена, защото е била готова да се моли за една пациентка, или този с Джени Кейн, която може да остане без работа, защото е потърсила духовна подкрепа от приятели, когато дъщеря ѝ е била упреknата, че говори за ада по време на междучасие. „Смятам, че хората трябва да бъдат горди от своята християнска вяра и да могат да я изразяват както желаят“, казва Блеър. Той е единодушен с ду-

ховните представители, които се оплакват от факта, че религията рискува да бъде разглеждана като „лична ексцентричност“. По негово мнение конфликтът между традиционните религии и новата либерална доктрина за човешки права е неизбежен, но „истинско изпитание за една религия в епоха, белязана от агресивен секуларизъм, е да покаже увереност във външните си проявления и настоятелно да убеждава в правотата на каузата си“.

Блеър, който по време на своето управление се стремеше да не се изказва по духовни въпроси, призна, че го е правел, за да не започнат да го считат за луд. След оттеглянето си от поста той приема католическата вяра и създава фондация за поощряване на уважението и разбирателството между религиите.

По материали от чуждестранния печат

Кардинал Пел: Християните в западните страни са заплашени от дискриминация

Едно от най-големите предизвикателства на християните от XXI век е борбата с религиозната нетолерантност. Това подчерта в изказването си по темата „Видове нетолерантност: религиозна и секуларна“ в Oxford University Newman Society кардинал Джордж Пел, архиепископ на Сидни. Според кардинала свободата на Католическата църква в западния свят е под постоянен натиск. Причина за това е новата и опасна тенденция за налагането на закони, които защитават човешките права, но атакуват по този начин ролята на религията в обществения и личния живот. „Християните - отбелязва кардинал Пел - трябва да покажат на света, че съществуват по-добри начини на живот, по-добри начини за изграждане на едно добро общество.“ Като припомни събитията на вандализъм и заплахи към християните в щата Калифорния, кардиналът подчерта, че голяма част от действи-

ята и заплахите срещу християните биват премълчавани. В една здравомислеща демокрация хората трябва да бъдат свободни да дискутират и критикуват убежденията на другите, отбелязва кардинал Пел. Той предвиди засилване на културните войни, ако президентът Обама превърне в закон свободата на избора, който ще премахне ограниченията при абортта и ще отхвърли правото на въздържане по съвест на лекарите и в болниците. „Вярващите - заключи кардиналът - не трябва да бъдат третирани от правителствата като едно толерирано малцинство, чиито права са поставени на второ място след нуждите на светското общество.“ Според него увеличаването на нетолерантността е причина за засилването на конформизма и лишаването на християнството от силата на неговото обществено свидетелство.

По Радио ВАТИКАН